

— Aptal! Oraya değil, buraya parmak basacaksın!

200000 TL
ev kredisidir

..o sıcak yuvanız
kendi malınız olsun istemez misiniz?
kısmetse olur demeden, oturup beklemeden
tasarruflarınız değerlensin,
mutluluğunuz devam etsin istemez misiniz?
yeni yapı tasarrufu sistemiyle;
paranıza hem faiz, hem de 15 yıl vadeli
200.000.- tl ev kredisi almak istemez misiniz?

TÜRKİYE
EMLAK KREDİ
BANKASI

şubelerimizden broşür isteyiniz

Akbaba

Kurucusu : Yusuf Ziya ORTAÇ

Yıl : 55 — Cilt : 32 — Sayı : 4 * Haftalık Siyasî Mizah Gazetesi * 19 Ocak 1977 — Fiatı 250 Kuruş

ZAM ZAMANI

SAYIN parlâmenterlerimiz kimi zaman aralarındaki tüm görüş ayrılıklarını unutup uzlaşırlar. «Kardeşlik Bayramı» diyebileceğimiz bu özel günler, son yıllarda sık sık yinelenir oldu. Ülkemizin her yanında tabancalar patlar, kanlar dökülür, çıkar ayrılıkları düşmanca düzeylere vardırılırken, Ankara'daki temsilcilerimizin bu barışçıl davranışları övülecek bir örnek sayılmalı.

Milletvekili ve Senatörlerimizin kendi aylıklarına yaptıkları yeni zamdan sözettiğimizi başından anlamışsınızdır. Zaten bugünlerde herkes bundan sözediyor.

Politik yelpazemizin en sağından en soluna değin tüm parlâmenterlerimiz bu artımın gerekli olduğunda birleştiler. Hangi sosyal düzeyden olursa olsun tüm vatandaşlar da bunun yersiz ve yanlış olduğunda birleşiyorlar. Temsil edenlerle edilenler arasında yakınlık diye buna denir işte! Evet, herkes bunu konuşuyor. Çevrenizdeki insanlara kulak kabartın, duyacaklarınız içinizi açacaktır. Neyse ki bu konuşmalar Ankara'ya ulaşmıyor. Ulaşsaydı, sayın parlâmenterlerimiz yanlış bir iş yaptıkları sanısına kapılıp mutsuz olabilirlerdi. Bunu istemeyiz doğrusu. Parlâmenterleri mutsuz olan bir ülke, mutsuz bir ülkedir. Eğer para onları mutlu ediyorsa, alsınlar. Daha çok alsınlar. Seçim öncesinde gerekli bu. Birikmişleri de alsınlar, birikecekleri de.

— Parlamenter maaşlarına zam yapıldı —

«Milletvekillerine açık çek verilmeli,» diyor dolmuşta bir vatandaş. «Herkes kendi aylığını kendisi saptasın. O zaman tokgözlüler, ya da paraya gereksinmeyenler belki de hiç aylık almazlar.»

«Boşversene,» diye karşı çıkıyor bir başkası. «Aybaşında vezneye ilk gelen, bütçedeki tahsisin tümünü çeker. Ötekiler de ağızlarını havaya açarlar. Meclis koridorlarında şimdi görülen kavgalar, o zaman görülecek olanların yanında solda sıfır kalır.»

Daha son artışın üstünden ne kadar zaman geçti ki? «Ne kadar sık zam geliyor canına yandığımın!» diyor insan, elinde olmadan. Hayat pahalanıyorsa yalnız onlarınki mi pahalanıyor? Yasa yapmak ve yürütmekle görevli olanlar ne güzel yapıp ne güzel yürütüyorlar. Önümüzdeki Mart artacak olan katsayılardan sonra, parlâmenter aylıkları net kırk bin lira dolayında olacak. Bu, yılda dörtyüz seksen bin lira eder. Ülkemizde kişi başına düşen ortalama yıllık gelir, bunun ellide biri bile değil.

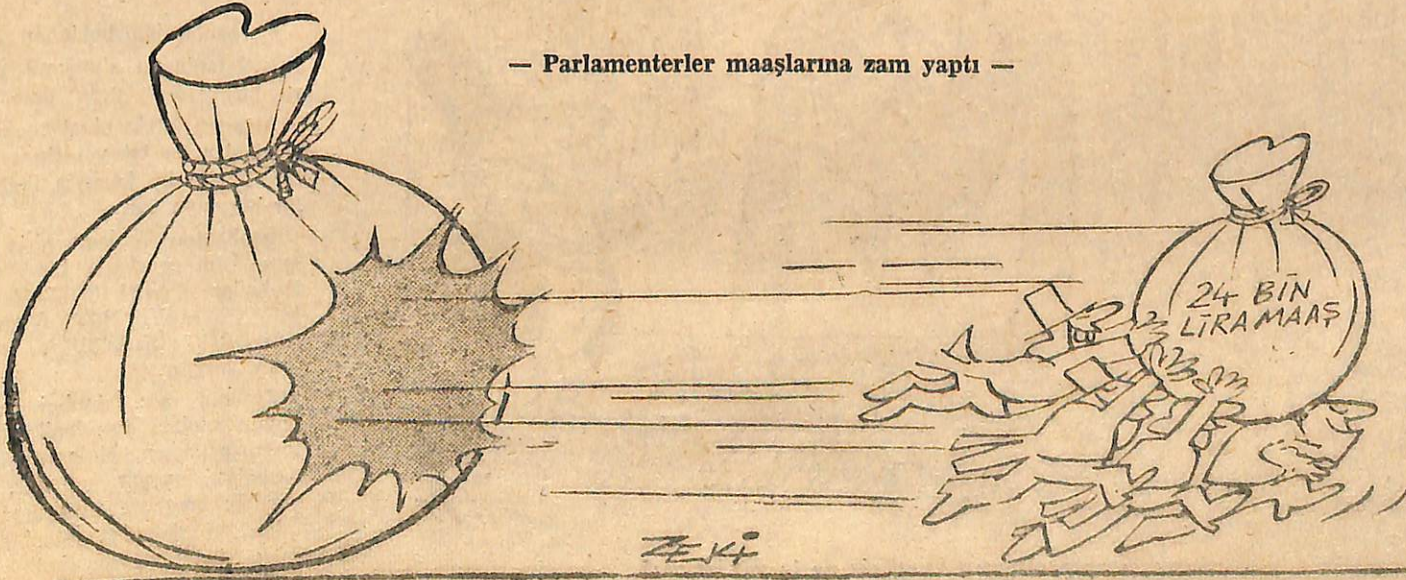
Biz, yoksul bir ulusuz. Parlâmenterlerimizin aylıkları, birçok zengin ulusların parlâmenterlerinin aylıklarından fazla. Demek ki biz, gönlü zengin olan bir yoksul ulusuz.

Demokrasi değil ama, parlâmenterlerimizin bize pahalıya oturdukları bir gerçek. Yasama çalışmalarına fiyat biçmeye kalkacak değiliz. Bir yasanın kaça çıktığını tartışmak saçma olur. Ama zaten Meclis'e çok sık uğramayan temsilcilerimizin oylamalarda kaldırdıkları her kolun kaça kalktığını hesaplamak olanaksız değil.

Bu hesabı yapınca da, kalkanın kol değil, kazık olduğu kuşkusuna kapılmamak olanaksız.

AKBABA

— Parlamenterler maaşlarına zam yaptı —

Bütçeden çıktık!...

MİZAH CENNETİ TÜRKİYE

İbrahim Kaypar

MİZAH Cennetl Türkiye ve İstanbul!.. Bu yazı dizisinin İstanbul bölümü sonsuza dek uzatılabilir. Ama buna ne benim ömrüm ne de sizin sabrınız yeter.

Hey gidinin İstanbulu hey!

Birbuçuk sayfa içinde neren anlatılabilir ki...

Taşı toprağı mizahla yoğrulmuştur. İstanbul'un. Neresine el atsanız elinizde kalır. İşte bunun için ne hükümet ne de belediye İstanbul'a el atmıyor...

İstanbullu vatandaş mı?... Tanımıyorum!

Bizim mahallede böyle biri yok, şu sıra Konyalılar, bu sıra Erzurumlular, aşağıda Karadenizlilerin kahvesi var... Hemşerim bu taraflarda benim bildiğim hiç İstanbullu yok... İstersen sen bir de Üsküdar taraflarına bak.

İşte böyle!.. İstanbul'da İstanbullu aramayın, bulamazsınız.

Eğer mutlak İstanbullu birisiyle tanışmak istiyorsanız Anadolu'ya gelin. Anadolu'da uzun zaman İstanbul'da yaşayıp sonradan memleket dönenlere lâkap olarak:

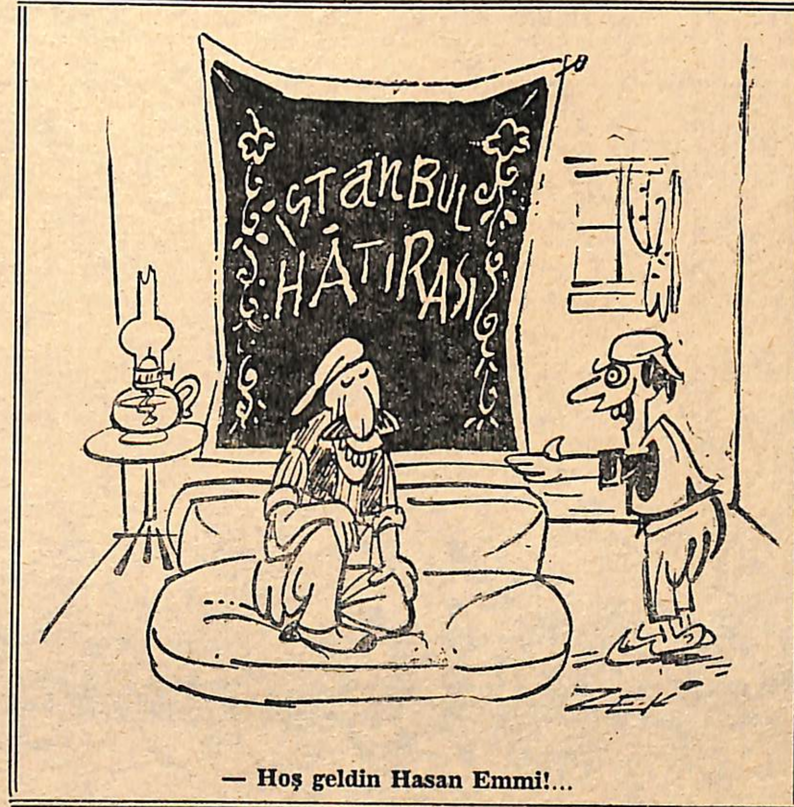
— İstanbullu, derler.

Siz de aradağınızı bulmuş olursunuz.

İstanbul böyle mi anlatılır?

Elbet böyle anlatılmaz. Ama şunu kesinlikle belirteyim ki İstanbulu nasıl anlatırsam anlatayım, ya da anlatmaktan vazgeçip havadan çekilmiş bir resmini koyayım, siz yine de birkaç dakika önce resmini gördüğünüz İstanbulu arasanız da bulamazsınız. Çünkü İstanbul dünyanın en hızlı değişen kenti, bir istatistiğe göre dakikada doğan bir bebeğe karşılık üç kişi de yerleşmek için geliyor İstanbula. Her dakika dört kişi artıyor İstanbulun nüfusu. Siz bu yazıyı okuduğunuz süre içinde İstanbul'un nüfusu 20-30 arasında bir artış kaydetmiş olacak. Bu kadar hızlı büyümeye karşılık İstanbul nasıl bir tedbir mi alıyor?

SEN ÇOK YAŞA İSTANBUL!

— Hoş geldin Hasan Emmi!...

Çok basit: Trafik kazaları ve Üniversiteli gençlerin silâhları... İşte İstanbul'un büyümesini dengede tutan iki etkili tedbir. Bazıları bu iki tedbirin aleyhindeler.

Akıllarına şaşarım, bu iki etkili tedbir ortadan kalkınca İstanbul'un büyümesini nasıl önleyecekler?

Bir gülmece yazısında İstanbul böyle anlatılmaz!

Kabul, ama İstanbulu anlatmanın belli bir yolu yokki... 1950 seçimlerinden az önce İsmet Paşa'ya nasıl anlatmışlardı İstanbulu?

«— İşte Paşam İstanbul!»

Yani, emrinizde. Oylarını size vermek için sabırsızlanıyorlar. Sonra ne olduğunu hep biliyorsunuz.

Hey gidinin İstanbulu hey!

İstanbullu bir asker arkadaşım vardı.

«— İstanbul şehir değildir.» derdi.

«— Ya nedir?»

«—İstanbul dokuz kocadan ayrılmış bir duldur, hem de şen ve yosma bir dul! O hiç kimseye yâr olmaz!..»

Bu yosmanın dili için Türkçe kitaplarında «Konuşulan Türkçenin en güzel örneği İstanbul Türkçesidir» diye yazıyor.

İstanbul Türkçesi:

— Ne haber lan!...

— Nassınız efeeeem!

— Keyfin gıcır mı hıyarağa!...

Bir de İstanbul efendisi var.

Var mı?

İstanbul efendisi! Örnek olarak, ilâç için bir tane?...

Olmaz olur mu?

Civan da boylum almış İstanbul terbiyesi
Ayağında kot pantolon ağzında yeye'si
Belden kıvırıp yürür, usturuplu küfreder
Bonservisi yok ama, halis şehir züppesi

Bu dörtlüğe uygun binlerce İstanbul efendisi var İstanbulda.

Bu sene değiştirilen ve bütün okullarda tek kitap olarak okutulan Edebiyat kitabında «Akşemsettin ve Fatih Sultan Mehmet» diye bir hikâye var. Hikâye İstanbulun alınışını anlatıyor. Hikâyeye göre İstanbula girmek için son hücumu yapan ordunun önünde birdenbire baştanbaşa beyazlar giymiş ermişler beliriyor... Ve ordu İstanbula giriyor.

Kitabın yazarı öğrencilere soruyor:

— İstanbulun alınışında Veli'lerin (Ermişlerin) de rolü var mıdır?

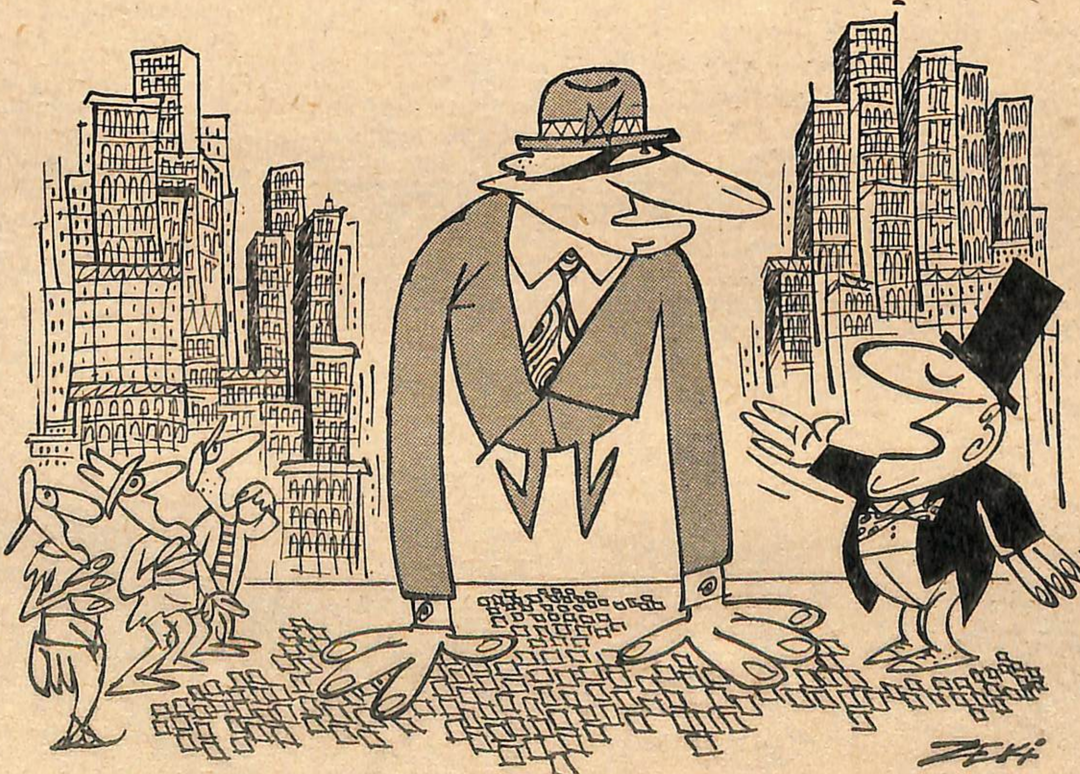
Öğrencilerden beklenen cevap:

— İstanbulnu alınışında ermişlerin büyük rolü vardır, demeleri.

Amacım kitabı eleştirmek değil. Uzmanlar bu işi yeterince yaptılar. Benim bu konuyla ilgili ufak bir sorunum var.

İstanbulun Topkapı giriş kapısının yan tarafında bir mermer levhada: «FATİH SULTAN MEHMET 29 MAYIS 1453 GÜNÜ BU KAPIDAN İSTANBULA GİRMİŞTİR.» yazıyor.

Sorunum şu: İstanbul Topkapıda bugün otobüs terminali var. Yüzlerce çığırtkan, binlerce yolcu, el arabaları, seyyar satıcılar, lotaryacılar, karaborsacılar, üç kâğıtçılar... Topkapıdan İstanbula girmek büyük sorun. Fatih Sultan Mehmet bugün tekrar aynı yer-

— Sorması ayıp olmasın ama, siz ne iş yaparsınız?...

den İstanbula girmek zorunda kalsaydı acaba ne yapardı?

— Üstündeki parayı, ya da elindeki bavulu çarptırmamak için polis arardı.

— Ama bulamazdı!

— Geriye bir tek çare kalıyor. Edebiyat kitabındaki hikâyede yazılı olduğu gibi ermişlerin koruyuculuğuna başvururdu.

Hey gidinin İstanbulu hey! Seni düzyazıyla anlatmak olanaksız. Gelsin şiir:

Bu şehr-i İstanbul
Gece gündüz hır-gür

Bu şehr-i İstanbul
Her saniye dır-dır

Bu şehr-i İstanbul
Ki, işi gücü vur-kır

Bu şehr-i İstanbul
Her yaptığı gır-gır

Bu şehr-i İstanbul
İnsanda sinir mi bırakır?

Yanlış mı İstanbullular?

— Yanlış değil ama, boşver. Hem bak ne demiş Şair Nedim:

«Bak Sİtanbulun şu sar-âbâd-ı nev bünyânına
Ademin canlar katar âb-ı havâsı cânınnâ»

Güzel değil mi? İstanbulun havası insanın canına can katarmış. Bir de İstanbulun havası kalleştir, hangi saat ne pilav yiyeceği belli olmaz derler.

Şair Nedim bugün yaşasaydı ne derdi acaba?

«Bakın İstanbulun bugünkü kargaşalığına
Ya canı sıkılır, ya kan sıçrar insanın başına»

Demez miydi yani?

Şiir ve İstanbul!. Hemen Orhan Veli'yi anımsamamak mümkün mü?

İstanbulu düşünüyorum
Gözlerim kapalı...

Her zaman şiirin ilk dizelerini okur okumaz aklıma bir soru takılır. Rahmetli Orhan Veli İstanbulu düşünür düşünmez neden gözlerini kapıyordu acaba? Kimbilir?... Belki de gözleri açık İstanbulu düşünmek asabını bozuyordur.

Hey gidinin İstanbulu hey!
Vay zavallı İstanbullu vatandaş vay!

Bilirsiniz Köroğlu hikâyesinde Köroğlu Bolu Beyinden acısını alır. Ya İstanbullu vatandaş bunca acıyı nereden çıkaracak?

Nereden çıkaracak, elbette belediyeden. İstanbullu orta halli bir vatandaş haykırıyor!

Benden selâm olsun belediyeye
Çıkıp şu yolları temizlemelidir
Çöp yığınından, trafik derdinden
Yollar kurtulup güzellenmelidir

Yurttaş geldi, sıra sıra dizildi
Alnımıza karaborsa yazıldı
Adam kayırma çıktı, düzen bozuldu
Erdem sözlüklerde paslanmaktadır

Vatandaş düşer mi yine şanından
Ayırır çoğunu tatlı koltuğundan
Haraç, rüşvet, hiyle, karaborsadan
Cepler dolup, cüzdanlar şişmektedir

Hey gidinin İstanbulu hey!

Son bir şey:

İstanbulun adının «İslâm bol»dan geldiğini biliyorsunuz değil mi? Müslümanı çok anlamına geliyor yani.

Bu yoldan giderek İstanbula, İstanbulun bugünkü görünüşüne daha çok yakışan bir isim teklif ediyorum.

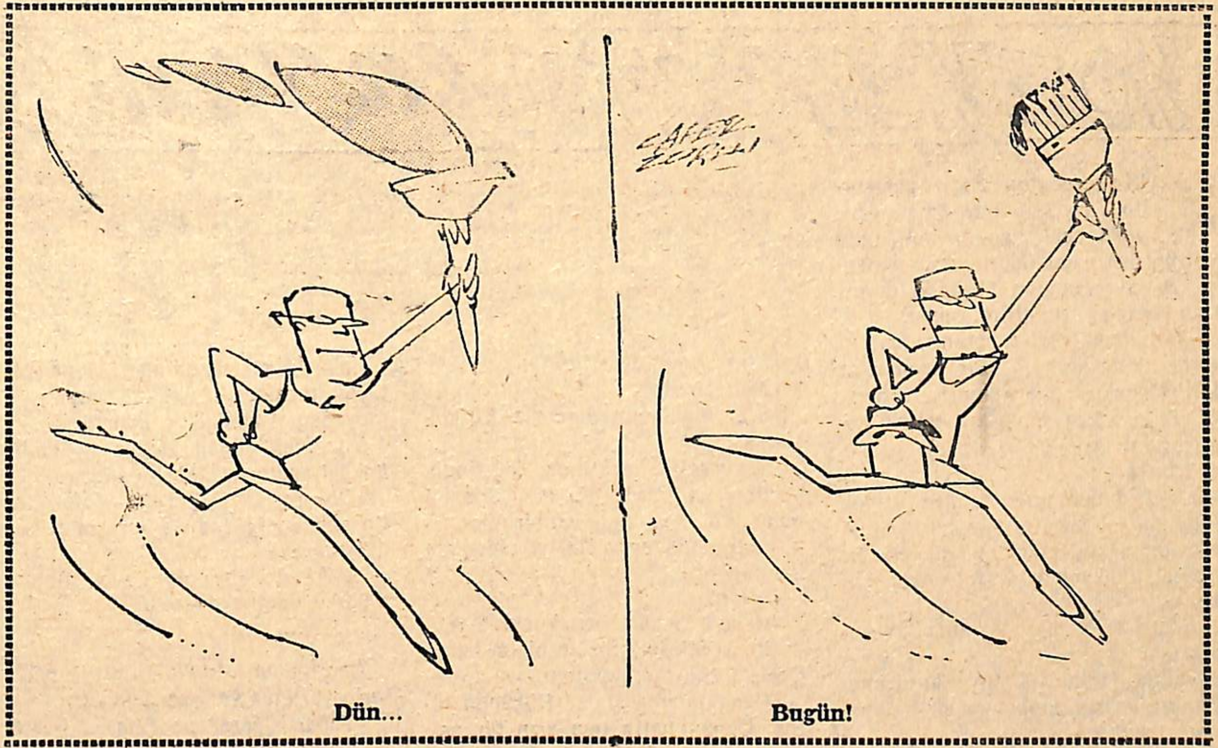
İslâmbol yerine KARAMBOL diyelim bundan sonra. KARAMBOL!.

İstanbulun trafiğine, pisliğine, gürültüsüne, kargaşalığına çok yakışan bir isim olacak KARAMBOL!

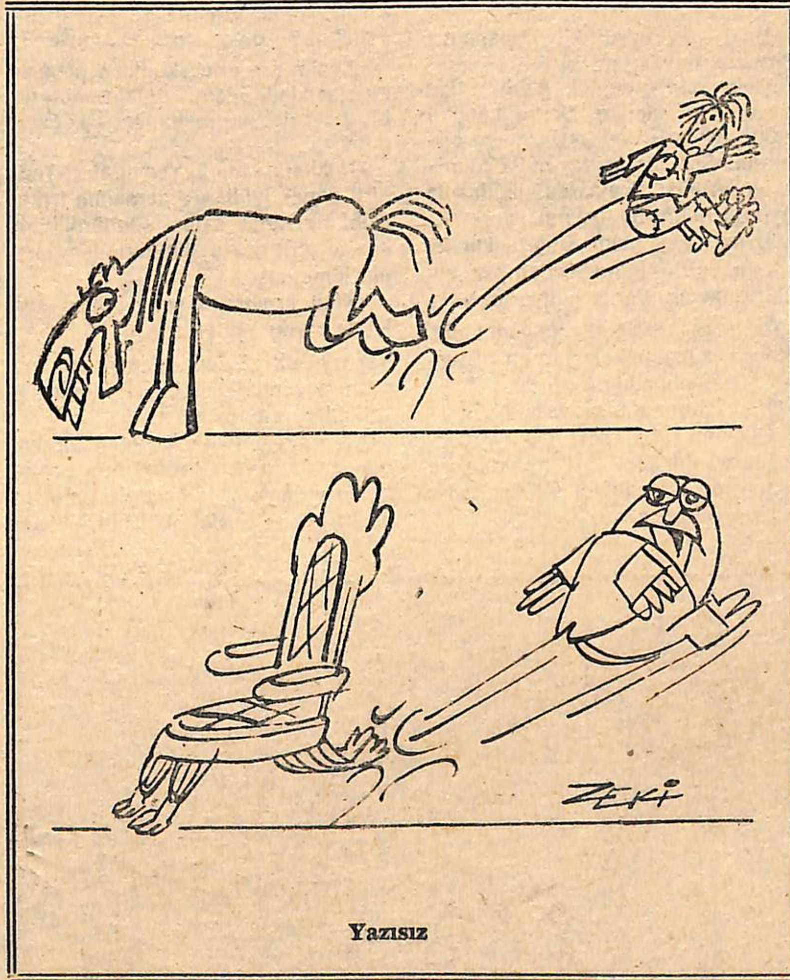
Hey gidinin Karambolu hey!

Sen çok yaşa emi.

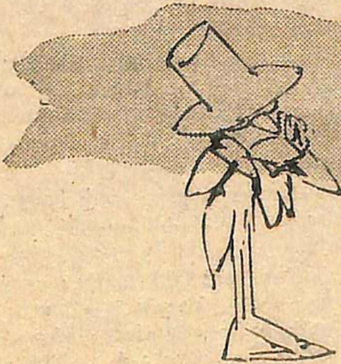
İbrahim KAYNAR

Dün... Bugün!

Yazısız

Ankara'da hava kirlenmesi!

Yozyürek'in en Yeni Serüvenleri

SULHİ DÖLEK

İŞSİZLİK

KIŞ gerçekten zorlu geçiyordu Yozyürek için. Bu yüzden, yeşil saçlı kadının karakolda verdiği kartı cebinde bulunca sevindi. Belki gerçekten sözünde durur, onu bir işe yerleştirirdi kadın.

«İş bulmak!» diye karamsarca geçirdi kafasından. «Bir zamanlar kırbaçlasalar çalıştıramazlardı beni. Şimdi kendi ayağımla iş peşinde koşuyorum. Bu günleri de mi görecektim?»

Karttaki numaraya telefon etmek istediğinde, telefon için bile parası olmadığını düşündü. Büyükçek bir bakkal dükkânına girip tezgâha sokuldu.

«Telefonunuzu kullanabilir miyim?»

«Elbet kullanabilirsin kardeşim. Zaten herkes kullansın diye kumbara koyduk.»

«Sorun da burada,» dedi Yozyürek. «Kumbaranın üstündeki oyuk var ya...»

«Evet?»

«Kaç para koymak gerekli oraya?»

«İki lira.»

«Neden bir lira değil?»

«Git, bir lira olan yerden telefon et.»

Yozyürek yılmadı. «Burada jeton satılır mı?»

«Telefon jetonu mu?»

«Vapur jetonu olacak değil ya!»

«Neden olmasın? Keşke vapur jetonu isteseydin. Vapur jetonu var. Telefon jetonu yok.»

«Neden yok?»

«Çünkü buralarda jetonlu telefon yok.»

«Buralarda vapur iskelesi de yok, öyle değil mi?»

Bakkal ilk kez ilgiyle baktı Yozyürek'e. «Hasta mısın sen?»

«Doğrusunu istersen, evet. Hem de çok hastayım. Zaten bu yüzden telefon etmek istiyorum. Doktorumu arayacağım.»

«Böyle önemli bir konuda bir liranın, iki liranın sözü mü olur kardeşim? Bir lira kazançlı çıkayım derken düşüp ölürsen ne olacak?»

«Haklısın. Bozuk param olsa düşünmem bile. İki tane bir liralığı cebimden çıkartır, şu oyuğa yerleştiririm. Düdük sesini duyduğumda...»

«İstiyorsan paranı bozabilirim.»

«Bozamazsın,» dedi Yozyürek.

«Neden bozamazmışım? Bin lira olsa yine bozarım.»

«Olsa bozarsın da, yok. Cüzdanımı evde unuttum. Çok unutkanım. Doktorumu bu unutkanlık illeti için arayacağım.»

Bakkal, kafasını yana yatırarak baktı Yozyürek'e. Gözlerini kısarak iyice inceledi. İlk kez gördüğü garip bir yaratığı inceler gibi. Çekmeceyi çekti, iki lira çıkardı, tezgâhın üstüne koydu.

«Hadi, ara bakalım.»

Mucize denebilecek bir çabuklukla düştü numara. Bir kadın sesi karşılık verdi. «Buyurun, Butik Na-Na.»

«Siz misiniz Naciye hanım?»

«Hayır. Ben Na-Na'nın ikinci yarısıyım. Benim adım Naile. Naciye içeride.»

«İçerisi çok uzak değilse çağırır mısınız onu?»

«Kim arıyor diyeyim?»

«Eski bir dost.»

«Siz de mi onlardansınız. Bir dakika.»

«Yozyürek beklerken düşündü. «Onlar» da kimdi? Bu iş midesini bulandırdı. Ama bulanan bir midenin boş bir mideden daha iyi olduğuna karar verdi.

«Alloo?»

«Naciye hanım, ben Yozyürek.»

«Yozyürek mi? Bu ne biçim isim? Böyle birini tanımıyorum.»

«Nasıl tanımazsınız? Düşünün biraz. Geçen hafta ben size bir şey göstermiştim de, karakolluk olmuştuk. Sonra siz bana kartınızı vermiştiniz.»

«Haa, şu Yozyürek! Nasılsınız Yozyürek bey?»

«Çok açım,» demek geldi ilkin Yozyürek'in içinden. Sonra kendini tutup «İyiyim,» dedi. «Gezmeye çıkmıştım. Sizi bir arayayım dedim.»

«İyi ettiniz. Uzaklarda değilseniz buyurun gelin, bir çayımı için.»

«Uzakta sayılmam. Doğrusunu isterseniz sizin adresinizden bir sokak ötedeyim. Şimdi geliyorum.»

Yozyürek telefonu kapadığında, bakkalın tutkulu bakışlarının yüzünden hiç ayrılmadığını gördü.

«Hani doktorunu arayacaktın?»

«Öyle mi demiştim? Görüyorsun, şu unutkanlık illeti... Gerçekten de doktorumu aramalıyım. İki lira daha verir misin bana?»

Bakkal, sol eliyle sağ elinin bileğini tuttu ve ikinci iki lirayı vermeyeceğini kesinlikle belirtti.

Yozyürek dönüp kapıya yürüdü. Bakkal seslendi arkasından:

«Çok merak ettim. Ne göstermiştin sen bu kadına da karakolluk olmuştunuz?»

«Az önce senin bana gösterdiğini,» dedi Yozyürek.

....

Abartmanın girişinde, büyük harflerle yazılmış bir yazı asılıydı:

«Yanar sigara izmaritlerini posta kutularına atmayın.»

Meraklanan Yozyürek, «Posta kutusuna yanar izmarit atmayı ki düşünebilir?» diye sordu kapıcıya.

«Benim ara sıra aklımdan geçer,» diye açıkladı adam. «Belki benim gibi, başkalarının aklından da geçiyordur.»

«Haklısın,» dedi Yozyürek. «Tedbirli olmak iyidir.» Sigarasının izmaritini, duvarda ezip söndürdükten sonra attı posta kutularından birinin içine.

«Kimi arıyorsun sen?» diye kuşkuyla sordu kapıcı.

Yozyürek söyledi. Kapıcı da ona pek güvenmediği için dördüncü kata kadar yanında çıktı.

Ağzında topluiğneler olan bir kadın açtı kapıyı. Girmesi için başıyla Yozyürek'e yol gösterdi. Salonun orta yerinde başka bir kadın, arkası ve kolları olmayan garip bir giysiyle dikilip duruyordu. Üstelik sanki o garip giysiyi giyen kendisi değil de, Yozyürek'miş gibi bakıyordu adamımızın suratına.

Kapıyı açan kadın, yere diz çöküp provayı sürdür. Yozyürek de bir boş yer bulup oturdu, moda dergilerindeki kadın iç çamaşırı ilânlarının resimlerine bakmaya koyuldu.

Bir kapı açıldı ve ayı iriliğinde bir köpek çıktı dışarı. Gözlerini bir süre salonda gezdirdikten sonra gelip Yozyürek'in yüzünü yalamaya girişti.

«Ne oluyorsun köpoğlusu?»

«Minnoş'la konuşurken daha ince davranın çok rica ederim,» dedi köpeğin arkasından çıkan kadın. «Öyle alıngandır ki, bilemezsiniz!»

«Bu mu Minnoş? Çok yakışıksız isimler duydum ama...»

Köpeğin ağırlığının altında ezilliyordu. «Ne olur yapma Minnoş!» diye yalvardı. Sonuç alamayınca, tüm gücünü sağ yumruğunda toplayarak hayvanın karın boşluğuna vurdu.

«Kaba adam!» diye yırtındı kadın. «Hayvanları Koruma Derneği'ne bildireceğim seni.»

«Bu canavarın korunmaya ihtiyacı yok,» dedi Yozyürek. «Sen onlara söyle de, gelip beni korusunlar.»

Gerçekten, yumruğu duymamıştı bile köpek. Belki de cilve sanmıştı bunu. Yozyürek'in yüzünü eskisinden daha ateşli bir biçimde yalıyordu şimdi.

«Gel Minnoş, gidelim.»

Köpek Yozyürek'i bıraktı, sahibinin peşinden yürüdü.

İç odanın kapısı yine açıldı. Naciye hanım uzattı başını bu kez. «Böyle buyurmaz mısınız?»

Yozyürek girdi odaya. Kadın, kapıyı kapatır kapatmaz saldırdı. Biraz kızmaya başlıyordu doğrusu adamımız. Herkesteki bu surat yalama düşkünlüğü nedendir? Önce köpek, sonra bu kadın... Arkasından ne gelecekti?

«Bakın Naciye hanım, ben buraya sizden iş istemek için geldim.»

«İyi ya işte.»

Hem konuşuyor, hem de Yozyürek'i divana çekiyordu. Yozyürek kendini olayların akışına bırakıp başına geleceklere boyun eğdi.

Sonunda düş kırıklığıyla çabalarından vazgeçti kadın. «Şaşılacak şey doğrusu!» Üstelik o kadar da gençsin ki!»

«Naciye hanım, sanıyorum ki size bir gerçeği belirtmemde yarar var. Ben bir haftadır açım. Karnımı doyurabilmek için bir iş bulmam gerek.»

«Sende iş yok,» dedi kadın. «Olsaydı, iş aramak zorunda kalmazdın.»

«Sen beni tokken gör,» diye içinden geçirdi Yozyürek. «O zaman senin gudubetliğine falan bakmadan...» Kadına dilini çıkardı ve iyi günler dileyip ayrıldı.

Sulhi DÖLEK

— Bu anahtarla yeni iş kapıları açacağız! —

KAHKAHA

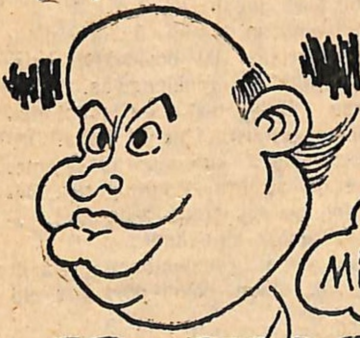
NURİ

PAHALILIK HAKKINDA NE DÜŞÜNÜYORLAR!..

VA'SA VA'DIR YOKSA YOKTUR! GOMİNİSTLERİN İŞİ! VATANDAŞ

KAYIP

BİRİCİK KARICIIIM NACİYE DIRDIRI KAYIP ETMENİN SEVİNCİ (PARDON) ÜZÜNTÜSÜ İÇİNDEYİM!.. SAYIN MEZARCIYA RİCAM, BİRAZ ÇUKURU DERİN KAZSIN BELKİ ÇIKMAK İSTER YAHU!... KOCASI SALİM KURTULDU

KİREDİ ARIYOM

EVLENMEK İÇİN FAİZİ OLMAYAN BAŞLIK GREDİSİ VERECEK BANGA ARIYOM!...

DAMAT
HIDIR

EV KİRALARI

muzaffer İZGÜ

BİR başıma ben direndim. Evet evet ben direndim. Bu direnmede büyük emekleri geçen, karıma, çocuklarıma ve yaşlı anneme teşekkürü bir borç bilirim. Bu öyle bir savaştı ki, mutlaka yengiye ulaşmamız gereken bir savaş. Şayet savaşı yitirseydik, sonumuz ölümdü... Bu savaş, ev sahibiyle kiracı savaşıdır, bu savaş, haklıyla haksızın savaşıdır, bu savaş güçlüyle güçsüzün savaşıdır, bu savaş yirmi dört daireye sahip biriyle bir dikili ağacı olmayanın savaşıdır, bu savaş memur Şemsettin ile, ev sahibi Hüsamettin'in savaşıdır...

Bizim apartman yirmi dört dairedir. Yirmi dördü de ev sahibi Hüsamettin'e aittir. Söylendiğine göre, Hüsamettin'in başka yerlerde de daha dokuz lüks dairesi varmış. Ama kendisi iyi para getirsin diye, bizim apartmanda altmış beş metre karelik bir dairede otururmuş. Varsın otursun. Her başında Hüsamettin apartmanın kapısına bir sandalye atar oturur, genellikle kiracıları memur oldukları için ev kirasını hemen öğle zamanı almak ister. Aile reisleri, öğle zamanı, kimi bin beş yüzü, kimi bin sekiz yüzü, kimi bin altı yüzü Hüsamettin'in avucuna sayar, öyle girer ay başında apartmandan içeri. Hele parayı öğle zamanı verme, hele bir gün geciktir, sanki adamın dairesine sahip çıkmışsın gibi, gelir kapında güm güm öter. O denli de korkutmuş ki kiracıların gözünü, adamlar Hüsamettin efendiyi görmemek için fellik fellik kaçarlar. İşte bu bizim ev sahibi, bundan iki ay önce kapıda aylıkları toplarken, herkese bir miktar zam yaptı. Ona göre bir miktar ama bu miktar kimine dört yüz, kimine beş yüz, kimine de altı yüz. Bana da:

— Biliyorsun, ev kiralarına her yerde zam geliyor, bundan böyle bin sekiz yüz vereceksin, dedi.

Ben de ona:

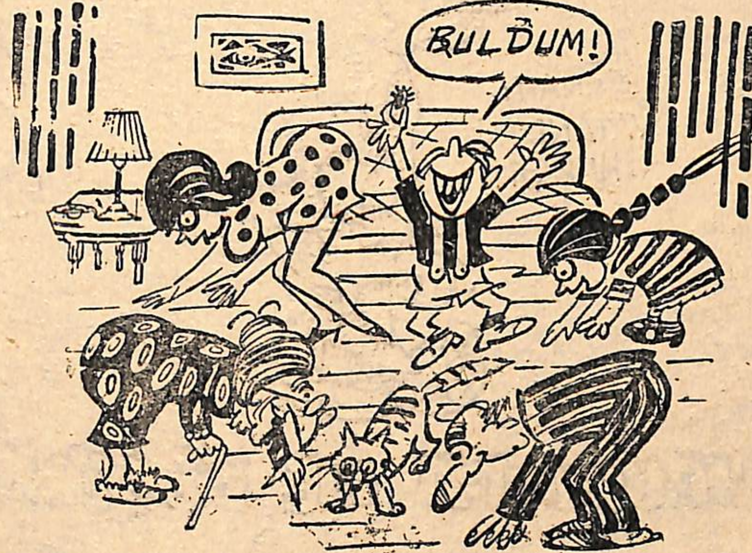
— Bana Demirel zam yapmadı, ben sana nasıl yapayım? dedim.

— Öyleyse çık, dedi.

— Çıkmam, dedim.

— Yaaa öyle mi? dedi.

Hüsamettin efendinin çok yakın tanıdığının birinin aracılığıyla bu eve girmiş olduğum için aramızda anlaşma falan yoktu. Zaten ben de buna güveniyordum. Bin iki yüz lira verirken, birden bire altı yüz lira daha fazla vermek, bizim çoluk çocuğun aç kalması, kiracı Hüsamettin'in bankadaki hesabının biraz daha kabarması demekti. Hüsamettin efendinin bankadaki hesabı her ay altı yüz lira kabaracak diye, benim çoluğum çocuğum aç kalacaktı ha, razı olamazdım böyle birşeye. Onun için hemen o dakikada restimi çektim ve daireme çıktım.

Haber tez duyulmuş dairelerde. Bizim kapıya gelen gelene, en çok da aile reisleri geliyorlar:

— Aman kardeşim sen ne yaptın? diyorlar. Bu adam ne yapar eder, seni buradan çıkarır.

— Anlaşmam yok...

— O daha fena ya...

Başka biri geliyor:

— Sen şurada bir yıldır oturuyorsun, tanımazsın Hüsamettin efendiyi, bir kez kiracıyı çıkarmayı kafasına koydu muydu bunu mutlaka gerçekleştirir.

Başka biri geliyor:

— Vah vah vah, keşki önce bizimle konuşsaydın, baksana biz hiç karşı koyduk mu, şahsıma beş yüz lira zam dedi bugün öğleyin, başüstüne Hüsamettin efendi, dedim...

Karşımızdaki dairenin kiracısı:

— Hiç iyi etmedin, o ev sahibi, sen kiracı, hiç başa çıkabilir misin onunla? Dünyada oturamazsınız artık siz burada... dedi.

En sonunda bağırdım:

— Ulan bu herif bizi tutup da asacak değil ya. Bana Demirel zam yapsın, ben de ona yapayım.

İlk üç gün sakin geçti. Hüsamettin efendi ortalarda yok. Ama apartmanda savaş öncesinin sessizliği var. Varsın olsun. Biz karım, çocuklarımla gereken önlemleri almışız, öyle ki, vuruşmaya bile varız. İyi ama bu kaşıntı da ne?

— Hanım, aç hele şu ışığı...

— Aman Allah, tahta kurusu...

— Yahu bizim evde tahtakurusu yoktu...

— Anladım hanım, demek ki Hüsamettin efendi önce biyolojik savaşa başladı. Sen hiç zıyan etme bu tahtakuralarını, toplayın bir bir, doldurun kibrit kutusuna ben bilirim yapacağımı...

O gece sabaha dek tahtakurusu topladık. Bir kibrit kutusu doldu. Hüsamettin efendi, bizim dairenin üstünde oturur. Daha ezan okunmadan vardım Hüsamettin efendinin kapısına, tahtakurularını birer birer kapının aralığından içeriye saldım.

— Ulan öyle yapılmaz biyolojik savaş, böyle yapılır, hergele!

Namussuz tahtakuruları, nedense hep gece çıkıyorlar ortaya. Onun için biz artık geceleri, çoluk çocuk tahtakurusu arıyoruz. Tahtakurusunu bulan, sanki savaşta patlamamış bomba bulmuş gibi çığlık atıyordu:

— Buldum!...

Bir, beş, on, ne bulursak, sabaha karşı götürüyorum Hüsamettin efendinin kapısına:

— Haydin yavrularım, güle güle, ısırı ısırı verin Hüsamettin amcanızı...

Ev sahibinin biyolojik savaşı sonuç vermedi. Paraya kıydı, ilâççılar getirdi, dairesini ilâçlattı.

Üç günlük ateş kes!...

Daire komşuları merdivenlerden inip çıkarken bana bakıyorlar:

«Nasıl, birşeyler var mı?» dercesine. Ama ben gülüp geçiyorum.

Üç gün sonra ateş kes sona erdi. Bir ses, bir ses Hüsamettin efendinin dairesinde yâni bizim tepemizde, dersiniz adam dairesinde kaçak değirmen çalıştırıyor. Haa adam bu kez moral savaşına başladı. Hani savaşlarda çok ses çıkaran bombalar atarlarmış ya, maksat karşı tarafın morali bozulsun diye... Öhhöö, Hüsamettin efendi, sen bizim moralimizi bozacaksın ha, yağma mı var? Koştum gittim, uzun uzun dilmeler aldım, verdim çocukların eline, verdim karımın eline, annemin eline:

— Haydin bakalım çocuklar, vurun yukarıya...

Yorulma dinlenme yok, ah ah ben hiç unutur muyum, yavrularımın, karımın o fedakârlıklarını, sanki bir ölüm kalım savaşındaydılar. Zavallı altmış beşindeki annem bile, «Ya öldük, ya kaldık» diyerek tempoyla elindeki dilmeyi Hüsamettin efendinin dairesinin tabanına yapıştırıyordu. Üç gün üç, dille kolay, daireden izin aldım iki günü, tüm iştahımızla tüm şevkimizle vurduk vurduk tavana... Apartmandaki tüm kişiler neredeyse cinnet getirecekler ama, bizim umurumuzda mı?

— Gayret yavrular, gayret kazanacağızl..

Apartmanda kimse Hüsamettin efendiye birşey diyemiyor, gelip gelip bizim kapımızı çalıyorlar:

— Allah aşkına vazgeçin şundan, çıldıracağız, diyorlar.

— Söyleyin Hüsamettin efendiye, önce o vazgeçsin, diyoruz.

Hüsamettin efendi, üçüncü günü gece yarısına iki üç dakika kala, çalıştırdığı ne makinasıysa, durdurdu... Kolay değil, ev sahibi makinayla çalışıyor, biz el kolla. Bitmişiz. Elimiz kolumuz kırık ama, yine de birbirimizi kutluyoruz. Başardık, bu savaşı da başardık...

Üç günlük ateş kes!

Bu arada arabulucular... «Haydi beş yüz olsun, haydi dört yüz elli olsun.»

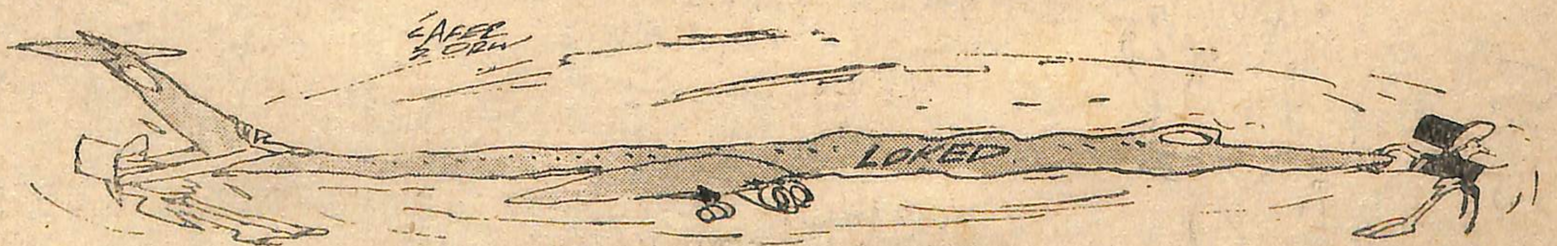
— Yok, bir kuruş zam yok...

Ha öyle mi?

Üç gün sonra kapımın önünde bir davul zurna... Apartman sanki depreme tutulmuş gibi zangırdıyor. Güya aklı sıra beni rahatsız edecek... Biz hemen bu savaşa karşı yöntemimizi saptıyoruz...

— Tamam çocuklar, çıkıp oynayacağız!...

Önce ben çıktım, davul zurnaya uygun, o küçük sahanlık boşluğunda oynamağa başladım. Hem de bir yandan davulcu zurnacının çalgılarının ucuna beşer lira yapıştırıyorum... Apartmanın tüm çocukları bi-

Uzadıkça uzadı!...

— Nerde o, «İstanbul'un taşı toprağı altındır» diyen adam?!.

zim sahanlıkta... Hani savaş ya, insana öyle bir güç geliyor ki, meğer ben ne oyunlar bilirmişim de haberim yokmuş... Ha Hüsamettin ha, yandan yandan... Ben yoruluyorum karım, onlar yoruluyorlar, zavallı yaşlı annem:

— Bu savaştır, Allah günah yazmaz, deyip oynatıyor orasını burasını.

Üç gün sonra yine ateş kes!.. Daire komşularının baskısı mı? Hayır... Hüsamettin efendi mi ateş kese karar verdi? Hayır... Davulcular... Adamlar, aynı şeyleri çalıp, aynı adamı o daracık yerde izleye izleye az daha çıldırıyorlarmış. Benim için:

«Ulan be, adamda ne ciğer varmış be» demişler.

Hele zurnacı, az daha boğulacakmış. Çünkü benim küçük oğlan, her dakika yarım limonu alıp zurnacının önüne geçiyordu. Oğlan yaladıkça, zurnacının ağzının iki yanından seller boşanıyordu. Kaş göz ediyordu çocuğa gitmesi için, ama hiç oğlum dinler mi, başını koymuş bir kez bu savaşa.

Hüsamettin efendinin elinden sıva işi falan gelir, zaten bir onarıcıya beş kuruş vereceğim diye ödü kopan bir adam. Bizim daire ikinci kat olduğu için hemen bir sabah baktım ki iskeleyi kurmuş Hüsamettin efendi... Ne o, sıvaları onaracak... Ama maksat başka, zaten belli oldu iskele kurulduktan sonra, iskelenin tepesine bir sandalye attı, sandalyeye bağdaş kurdu, dikti yeşil gözlerini bizim pencereden içeriye...

— Çocuklar ateş kes bitti, savaş başladı!

Karım, annem,

— Pencerenin perdesini kapayıp, keyfimize bakalım, diyorlar.

— Siz deli misiniz? dedim, karıma, anneme. Bu bir çeşit savaştan kaçmaktır. Ben boşuna mı on beş günlük rapor aldım. Durum bakalım düşünelim, şimdi hangi taktiği güdeceğiz?..

Adamın yeşil gözleri bizim odanın içinde...

— Öyleyse ben de donla gezerim...

Adamın çekildiği yok...

— Ulan öyleyse ben de çıplak gezerim... Girin çocuklar içeri.

İkinci günü ben çıplak gezmeğe başlayınca, Hüsamettin efendi eline bir mala alıp, sıvaları bizim pencereden içeriye atmağa başladı.

— Haydin yavrular savaş başladı..

Onun attığı sıvayı kapıyoruz, suratına suratına... Yeşil gözlerinin tâ içine, göbeğine... Ha gayret yavrular...

— Baba, arasına taş da koyayım mı?

— Hayır oğlum, önce o başlasın!

Üçüncü günü yine ateş kes! İskele söküldü. Aracılar, «Haydi dört yüz olsun...» Bir kuruş bile yok... Savaşa devam.

O bir gün çıplak gezmek bayağı üşütmüş beni, kasıklarımda bir sancı, ama varsın olsun, savaştayız...

Üç gün sonra bizim kaloriferler yanmamağa başladı. Belli Hüsamettin efendinin işi. «Dayanın çocuklar!» Yorganlarla, elektrik ocaklarıyla falan idare ediyoruz... Hop bu arada Hüsamettin efendi elektriğimizi kesti... Belli, onun işi. «Dayanın çocuklar!» Bir gün sonra suyumuz kesildi. «Dayanın çocuklar!» Oğlumla kova kova su taşıyoruz, geceleri lâmba yakıyoruz. Söz vermişiz allecek, yenilmeyeceğiz Hüsamettin efendiye... Bu arada yine arabulucular, «Haydi üç yüz elli olsun, uğraşmayın.»

— Ulan bir kuruş bile vermem!

Evde tüm konumuz savaş. Hep bunu konuşuyoruz, her türlü duruma göre hazırlamışız kendimizi, Hüsamettin efendinin hangi taktiğinde, hangi taktikle karşılık vereceğiz?

— Demirel, zayıflama rejimine başladı —

Hiç bu hesapta yoktu, bakkalın önünde iki iri yarı herif beni çevirdiler, bir güzel dayak atıp gittiler. Aldığım beş liralık tahin de çanağıyla birlikte kafamda paralandı... Eve geldiğimde karım, tahini görünce, beynimin aktığını sanmış, vaveylâyı kopardı...

— Yahu bağırma, savaştayız. Savaşa giren elbette yara alır.

— Beynin akmış beynin.

— Sen bir kaşık getir de sıyır sonra sıcak su hazırla, onlar tahin..

Aç karnına insanın kafası daha iyi çalıştığı için, hemen taktiğimizi hazırladık. Kapımız aralık, Hüsamettin efendinin yukarıya çıkmasını bekliyoruz.. İşte onun ayak sesleri, tamam, bizim, kapının önüne yaklaştı... Hücuuum!...

Haydi benim arslanlarım, haydi kaplanlarım, haydi göreyim sizi... Annem hamam tasıyla girişti Hüsamettin efendiye, karım oklavayla, oğlumun biri gözüne kırmızı biber atıyor, biri de geriye çekilip çekilip tos vuruyor. Bense, ver ediyorum yumruğu alnının çatına, gözünün ortasına... Adamı beş saniyenin içinde, beş saat dövülmüş gibi ettik, içeri kaçıp kapımızı kapadık, radyomuzu açtık. Hep bir ağızdan:

«Biz Heybelide her gece mehtaba çıkardık»

Ateş kes!... Yine aracılar, «Haydi üç yüz olsun»

— Ulan bir kuruş bile yok!

Bu ateş kes uzun sürdü. Benim de raporum bitmek üzere. Adam hangi taktiği güdeceğini bir belirtse de, biz de ona göre davransak. Bir gün sonra suyumuz akmağa başladı, bir gün sonra kaloriferler ısıtmağa başladı, bir gün sonra da elektriğimiz geldi.

— Çocuklar, düşmanın bu taktiklerine kanmayın.

— Hiç kanar mıyız baba!

Durum şimdi böyle devam ediyor. Hüsamettin efendi ya pes dedi, mart ayını bekliyor, Demirel bize zam yapsın diye, ya da yeni taktikler düşünüyor. Varsın ne düşünürse düşünsün, biz tüm gücümüzle düşmana karşı koymağa hazırız, ölmek var, dönmek yok...

Muzaffer İZGÜ

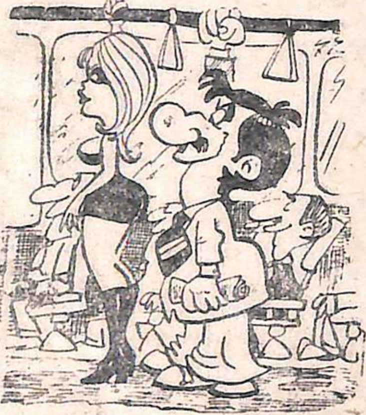
Sahibi : Rafet Sağnak
Y. İş. Md: Nafi Rutubet
Arada bir çıkar
Sukoyveren : Şevket SÜREK

Sulu Gazte

HAYAT PAHALILIĞI VE GEÇİM DERDİNDEN SU KOYVERENLERİN GAZETESİDİR

DİKKAT: OKUDUKTAN SONRA ELLERİNİZİ KURULAMANIZ İÇİN HAVLU İLÂVEMİZİ ALMAYI UNUTMAYIN.

ZARURİ BİR AÇIKLAMA

Gazetenizin geçen hafta çıkan sayısında «Zevki Süren'in makyaj çantası çalındı» başlığı altındaki yazıda çantanın benim tarafımdan çalındığının açıklanmasını büyük bir esefle okumuş bulunmaktayım.

Ben 12 yıldır mezkûr hattâ icra-i sanat eyleyen profesyonel bir bir FORTOLOG olarak şahsıma yöneltilen bu adi suçlamayı derhal redderim.

Ayrıca: Benim adım Kerim ben adamı... İşte ööle bişey!... annadınızmı?. Kendimi temize çıkarmak yönünden biricik sanat güneşimize özel bir seans çekerek yazınızı tekzip etmek gayesiyle kendisini Cuma günü 14,30 otobüsünde beklediğimi bildirir mesleğime sürülen kara lekeyi silmek yönünde bu zaruri açıklamayı aynı sütunlarda yayınlamanızı rica ederim.

Profesyonel FORTOLOG
Kerim KERTER

MİLLETVEKİLİ ADAYLARI AKLÎ MUAYENEDEN GEÇECEK

Çok yüksek bir yerden yapılan açıklamaya göre önümüzdeki seçimlere katılacak milletvekili adayları akıllı olup olmadıkları kontrol edildikten sonra aday olabileceklerdir.

Bu nedenle akıl muayenesi için ihale yapılmış ve Rıfat ile Kâzım adlı iki ortak ihaleyi kazanmışlardır. 18 yıldır karpuz halinde sergicilik yapan bu iki ortak «Milletimiz bize güvensin çok dikkatli bir şekilde muayene yaparak en olgunlarına aday olur raporu vereceğiz» demişlerdir.

Resimde Rıfat ve Kâzım'ı iki aday'ı muayene ederken görüyorsunuz.
(Foto Sulu Gazete)

BAŞ YAZI..
ÇAMUR ŞEVKET

REÇETE

Baş yazı nasıl yazılır? Önce bir baş soğan yersiniz, sonra da başınızı ellerinizin arasına alır başlarsınız düşünmeye. «Düşün, düşün çoktur işin» sözüne hak verir bir safhaya geldiğinizde gazeteleri karıştırmaya başlarsınız. Haşırt!. (Sayfa sesi).

«Talebeler biribirini kurşunladı, bombalar patladı...»

— Geeeç!

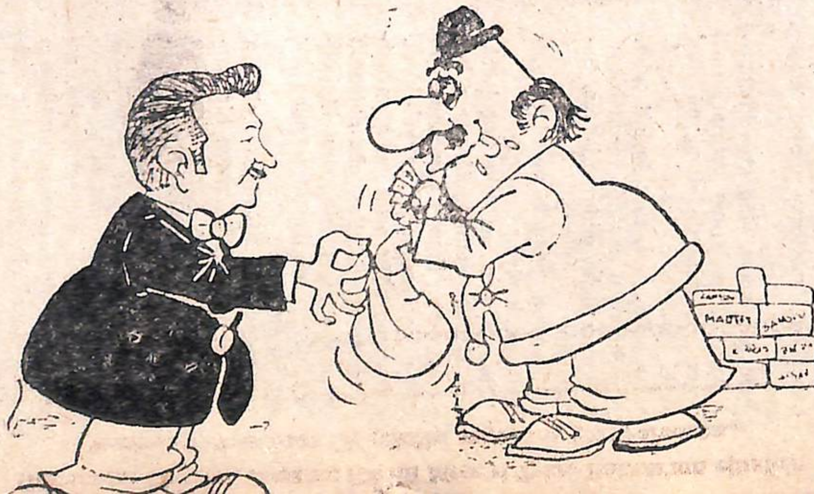
«Çeşitli trafik kazalarında şu kadar kimse öldü, şu kadar yaralandı»

— Geeç!.

«Başbakan rejim yapıyor.»

Haaa.. işte burada duralım

TEKEL BAYİLERİ ARTIK SİGARA SATMIYACAK

Son günlerde sigaraların içinden çalı, çırpı, çöp ve odun gibi yakacak maddeleri çıkması üzerine Tekel Bakanlığı yaptığı geniş çalışmalar sonucu oduncular cemiyeti ile anlaşarak bundan böyle sigaraların Tekel bayilerinde değil de odun depolarında satılmasına karar vermişlerdir.

Tekel Bakanı Orhan Öztrak ve oduncular cemiyeti başkanı Kâmil Meşe yaptıkları ortak açıklamada bu anlaşmanın milletimize hayırlı olmasını dilemişlerdir.

Muhabirimiz Sacit Sülük'ün Tekel Bakanına «peki Tekel hiç bir

FIKRA

YARDIM

Van'da deprem oldu.
Yardım yağdı,
Uçak, uçak.
Kucak, kucak.
Kamyon, kamyon.
Bu arada 20 kamyon kaybolmuş.
Hani şu arkalarında İngilizce «Long Wehicle» yazanlardan.
— Haa! TIR desene şuna,
— Halt etmişsin sen, onlar Van'a kadar TIR!..
— Sonra?
— Sonra?. PIRR! oğlum PIRRR!.

DİKEN

ÇOK ACELE

Sabah sekizden beri Omorfo

Fazla şişmanladığından şikayetçi olan Barajlar kralı, Yahyanın Amcası MC nin gözbebeği, AP nin başkanı, böyyük Türkiyenin böyyük Başbakanı, sevgili ve'de Şevketlü Süleyman Demirel yemeklerini kısıtlamış, yürüyüşleri arttırmış. Üstelik: Nasıl oluyorda böylesine şişmanlıyormuş kendisi de şaşıyormuş bu işe. Hiç şaşmasın aşağıdaki reçeteyi uygulasın kısa zamanda bir şeyi kalmaz.

1 — EFLASYONİL: Türkideki eflasyon varlığını hissettirir, insanı elemlere, kederlere garkeder.

2 — TALEBE KATLİAMİLİN: Talebelerin katledilmeleri üzerine derin ve korkulu düşünceler yaratır.

3 — DERTOLİN: En küçük olayları bile dert etmenize yarar, eritir, bitirir.

Bu ilâçları kullansın DAL gibi inceldiğini kendisi de görecektir. Geçmiş olsun.

Oduncular Cemiyeti Başkanı Kâmil Meşe'yi Tekel Bakanı'nın elindeki tombala torbasından ilk çekilişi yaparken görüyorsunuz..

kaçak sigara satacağız haydi Kent var, Malboro var!..» diyerek cevap vermiştir.

oynadığımız oyunda tek el bilem açamadık. Bu defa'da açamazsak keriz durumuna biz düşeceğimizden oyunun okeyi olan Yeşil onbirli taşa acilen ihtiyacımız var. Zira her ikimizin'de eli bu taşa açar.

Elinde yeşil onbirli olan bilumum okeycilerin çok acele olarak masa altında zula etmeleri önemle rica olunur.

Vitali ALİRIZA
ve Kel SACİT

NAKLİYE YAPTIRILACAK

Şehrin çeşitli semtlerinden özellikle gece yarılarından sonra deve ettiğimiz eşyalar Tahtakale Hırsızlar Çarşısına naklettirilecektir. Kapalı zarf usulüyle yapılacak bu nakliyeleri gerçekleştirmek isteyen nakliyecilerin en geç 3.2.1977 akşamına kadar müracaat etmeleri gerekmektedir.

Önemli Not: Van depremine nakliye yapmış nakliyeciler tecrübeleri dolayısıyla tercih sebebidirler.

Şartname hırsızlar çarşısı girişindeki sokağın başında asılıdır orada incelenebilir.

Hulusi ARAKÇIOĞLU
ve Ortakları

ZAYİ İLANI

Anadolunun muhtelif yerlerinde atmak üzere yaptırmış olduğum Fabrika temellerini geçenlerde yolda giderken kaybetmiş bulunmaktayım. Herhalde mendilimi çıkarırken cebimden düşürmüş olacağım.

Allahın izniyle yenilerini yaptıracağımdan eskilerinin hükmü yoktur.

Necabettin YERBAKAN

YENİ VE SULU HAMLEMİZİ BEKLEYİN

ŞİİR

PAY
Bir bana,
Bir sana.
İki bana,
Bir sana.
Üç bana,
«Nah» sana.
....

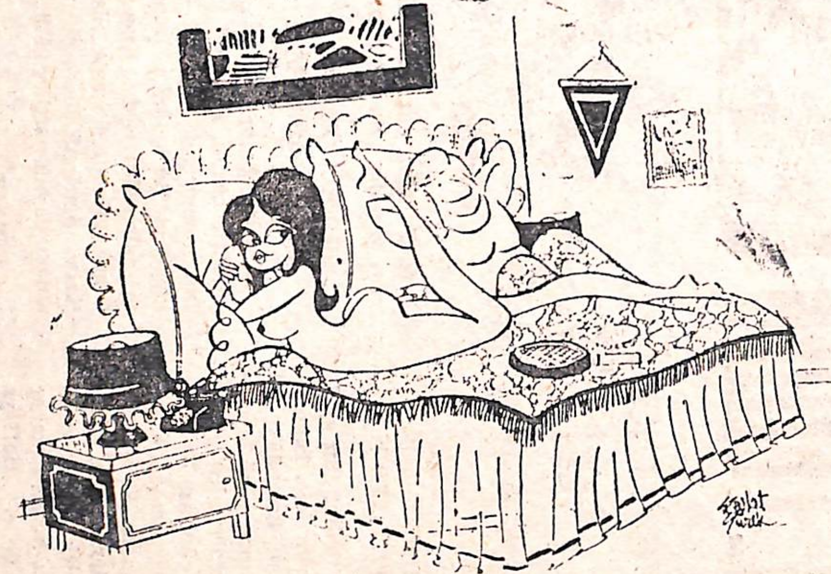
Resimde yeni usule göre ifadesi alınan bir suçluyu görüyorsunuz.

SUÇLULARIN İFADELERİ MUZİK İLE ALINACAK!

İçişleri Bakanlığından yapılan bir açıklamaya göre yıllardan beri uygulanmakta olan «COP» ile ifade alma şekli artık tarihe karışacaktır. Bundan böyle ifadeler çeşitli müzik aletlerinin yardımı ve tatlı nağmeleri ile alınacaktır.

Bu şeklin ilk uygulamasına muhtelif karakollarda başlanmıştır. Kendileriyle görüştüğümüz ilgililer bu yeni şekle müzik aleti yetiştiremediklerini açıklamışlar ve özellikle masraflı oluşundan yakınmışlardır.

BİR SPOR KARİKATÜRÜ

— Biraz geç kalacağım kocacığım tenis hocam iki yeni vuruş öğretecek te...

HER TELDEN — Burhan ESEN — HER TELDEN

POLİTİKA İLE İLGİLENİR MİSİNİZ?

EV HANIMI MÜNEVVER AYDIN :

Politika mı dedin? Dur ayol, biraz düşüneyim hele. Tamam şimdi buldum. Karşıdaki apartmana taşınan yüzü boyalı kertenkele, pencereden gözlüyorum gece gündüz. Ne mal olduklarını öğrenemedim henüz. Parmağında yüzüğü var kocaman, pırlanta taşlı. Kocası sersemin biri, üstelik yaşlı. Sarmısak olsa kokusu çıkar kırk günden ö[illegible]e. Haftaya uğra söyleye[illegible]n gece yarısı kapıyı aç[illegible]or hangi gence.

ÖĞRETMEN FUAT TEPTİKIRAT :

— Biz politikayla uğraşmasakta politikacı bizimle ilgilenir. Her yıl «Haritadan kendine yer beğen» denir. Öğrencilerimize ışık dağıtır, kendimiz fener gibi söneriz. Onlar sınıflarını geçerler, biz döneriz. Siyasî terazilere sofra gibi atılırız. Kimimiz görevinden atılır, işsizler ordusuna katılırız. Politika pazarında deprem yardımı gibi satılırız.

EMEKLİ ÖMER KIRAVATIBENEKLİ :

— Cancağızım, politikadan yanıktır ağzım. Kırk yıl yaptım memuriyet, Selâmet der kenarest. Bu kelimeye çekmeyi öğrendim rest. Kısacası Ömer kulunuz siyasete küstü. Kalan ömrümü de geçirmek amacındayım partiler üstü..

İNŞAAT HASAN ÜÇKAĞITÇI :

— Tatlı kâr göz kırparken durulmaz. Tapusuz araziye ağır sanayi fabrikası kondurulurken, kim demiş apartman kurulmaz. Seğirten kıratın başına kırbaç vurulmaz. Yürürlükteki düzenin topluma hediyesiyim. İktidara geçmiş ve bundan sonra geçecek partilerin asil üyesiyim. Politikayla uğraşmaz, yalnız ticaretini yaparım. Onlar oy, ben ise para kaparım.

MİNİ HİKAYE :

LAN ZIRTAPOZ, BU TOZ BAŞKA TOZ

Yolda arkadaşına rastlamıştı:

— Geçmiş olsun Rıza, dedi, başına gelmiş bir kaza.

— Attılar içeri. Kurtarıncaya kadar paçayı, seçtik akla karayı.

— Anlat yahu... Nasıl oldu bu?

— Biliyorsun işsizdim. Son günlerde kalmıştım aylak. Hayatta sayılırız henüz acemi çaylak. Ekmek parasını düşünürken, kapım çalındı sabah erken.

Gelen elbet ne kaymakam, ne valiydi. Baba dostu simsar Aliydi:

— Buldum - dedi - sana iş. Duvarlara yapıştıracaksın afiş. Sıkışmayınca hızır yetişmez kula. Gündelik olarak elli kâğıt edecekler zula.

Omuzladık afişleri, düştük yola. Başladık yapıştırmaya sağa sola. Elin oğlu durmamış boş. İlânsız yer bulmak için koş babam koş. Kalemi eline alan derkenar geçmiş. Yüznumara şairleri bile şehrin duvarlarını seçmiş. Deve güreşi, horoz döğüşü, siyasî partilerin görüşü trafik levhalarına basılmış. Taşlamalar gazete sütunları yerine, kaldırımlara yazılmış. Caddelerin sağı solu, elektrik direkleri bile matrak sözlerle dolu.

Birisi geçti önüme:

— Aşırı uçların sloganları ile doludur tüm sokaklar ve çarşı. Senin dalga yürür ancak sabaha karşı. Gündüzleri yatacaksın. Gece işçiliği yapacaksın.

Uyduk deliye. Az daha giriyorduk deliğe. Gece yarısı koyuldum işe. Afişleri asıyordum peş peşe.

Bir bekçi göründü. Öttürdü birkaç düdük, sonra:

— Yörü karakola, dedi, düş önüme be hödük.

— Suç mu işledim? Yasak elmayımı dişledim?.

— Bak hâlâ konişiy. Okusana astıklarını, ne diy?

— «Bak temizleme detarjanı»

— Yörü karakola. Yörü de ajan nasıl olurmuş örgetsinler sana orada.

— Asılma yırtılacak yakam. Ben işçiyim. Ajanlarla falan yoktur alâkam.

— Sen işçisinde, biz dişçimiyiz lan? Dimek ajanlarla bizi temizleyeceksiniz ha? Kim bilir koltuğundaki gâatlarda neler yaziy daha.

Aşağıdan almak istedim:

— Bekçi dayı, dedim, hani kap kacak parlatmak, temizlemek için kutularda toz satmazlar mı? Bu onun reklâmıdır.

— Vıyyy şuna da bak. Size göre herkes hemi aptal, hemi de avanak.. Lân zırtapoz, niresi bunun toz? Böyle külleri yutmuyoz!.

İkinci fasulya karakolda başladı. Oradakilerde beni epeyi haşladı. Sabahadek dil döktük. Kök söktük. Temizleme tozunun İngiliz tuzu, detarjanın gizli ajan olmadığını tekrarladık durduk. Yirmi dört saat sonra paçayı sıyırdık, kurtulduk.

Duvarlara asalım derken afiş, neredeyse bana da tutacaklardı fiş. Bundan sonra böyle dalgalara burun sokmak mı? Mafiş...

Yazılı

Kılçıklı Sözler

* Hastalıktan korkma, genç kalmaktan kork. İstanbul değildir Newyork. Hastaneye başvur içeri girme, kapıda dur. Kapıcı ile iyiyse aran, altı ay sonra gelecektir sıran.

* Bebek doğar doğmaz ağzına dayarız yalancı memeyi. Çocuk yalanla beslenir. Büyüyünce unutur elbette doğru söylemeyi.

* Kaş yapayım derken göz çıkaranların olduğunu bilirdik. Ne günlere geldik.. Burnumu düzelttirmek için geldi oyuna. Benzedi haspa maymuna.

* Bodrum katlarındaki barlarda şarkı söyleyenlerin adı yüksek ses sanatçısıdır. Ne kadar acıdır. Ulu çınarlar üzerinde şakıyan bülbülün hakkını yeriz. Sadece kuş der, geçeriz...

* Araba kırılınca yol gösteren çoktur. Ama yol bozulunca tamir eden yoktur.

* Postacı kapıyı iki kez vurur. Dilenci orada alacaklı gibi durur. Yalnız... En kibarı hırsız. Kapı yerine, kıymetli eşyalarımızı çalar, zile de, faka da basmaz.

* Televizyon polis dizi filmlerile doldu. Ekranlar Karataş'ın karakolu oldu.

* Akıl yaşta değil baştadır. Çoğu zaman en akılsızlar, en baştadır...

TECRÜBELİ MEMUR

İstanbul Merkez postahanesinde Başmemur olarak çalışan bir arkadaşım anlatmıştı.

Bir gün müvezziler açık adresi olmayan bir mektupla geldiler.

— Efendim, bu mektupta açık adres yok sadece (İstanbuldaki Asker oğluma) yazılı. Bu mektubu ne yapalım diye sorunca:

Uzun seneler müvezzilik yapıp baş Müvezzi olan arkadaş mektubu alıp masasının çekmecesine koydu. Biz merak edip sorduk.

— Bu mektup böyle yazıldığına göre sahibide gelir sorar dedi.

Nitekim, aradan bir hayli zaman geçmiştiki günün birinde bir asker mektup tevzi yerinin önünde gezinip duruyordu.

Ben ne istediğini sorunca;

— Acaba bana köyden mektup varmı dedi.

Bunun üzerine Baş Müvezzi olan arkadaş masasının çekmecesinden mektubu çıkarıp bizlerin yüzüne baktıktan sonra,

— Var oğlum diyerek mektubu sahibine verdi.

M. Sait KIRBAĞ
Kum Mah. Dereyanı Sokak No. 17/A. — AMASRA

MOTOR

Almanyadan izine gelen işçi beraberinde bir araba getiriyormuş sınırdan geçip tam İstanbula girerken birden arabası bozulmuş, arabadan inmiş ve ön kapağı açmış birde ne görsün arabanın motoru yok işçi delirmiş, geldiği yöne doğru kaçmaya başlamış ve bu arada gelen arabalara soruyormuş:

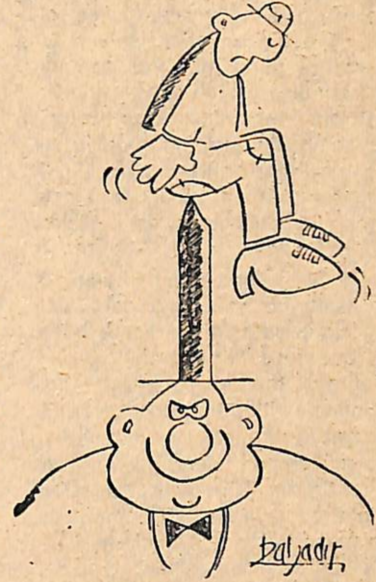
«Düşmüş motor gördünüzmü? diye iyilik sever biri:

«Kardeşim, demiş arabanın markası nedir?

İşçi:

«Vosvagen deyince, adam «kardeşim onun motoru arkada olur demiş ve gülmeye başlamış.

Adil ANLATICI
Mesudiye Mah. 60 Sok. No: 68
MERSİN

— Zamlar gün geçtikçe artıyor —
(Bahadırhan TOKMAK/Ank.)

MANİLER

Enjektör suyu neyler,
Hasta doktoru peyler,
Halimizi görmüyor,
Başımızdaki beyler.

Pencereden bakan yar,
Bana lâkap takan yar,
Seçimler yaklaşıyor,
Temel atıp yatan yar.

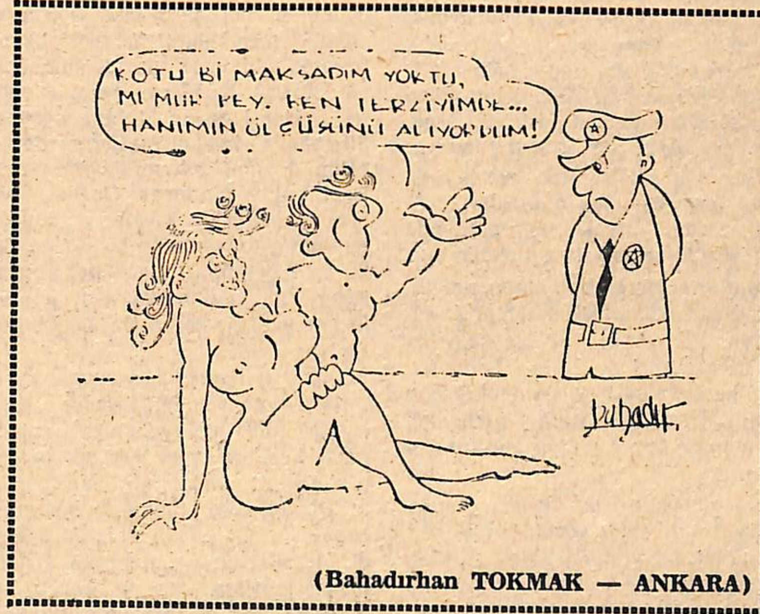
Ey benim eski yarim,
Selamı kesme yarim,
Bir koltuğa üç korpuz,
Gerisi dosta yarim.

Meclisler doldu bugün,
Mitinkler oldu bugün,
Dar gelirli vatandaş,
Sarardı soldu bugün.

Kömürü alamıyom,
Arayıp bulamıyom,
aydin tezek yakalım,
Vallahi ben donuyom.

Anahtarı vermem ben,
Sen kaç git görmem ben,
Temelleri bozmayın,
Bozulurum örmem ben.

Orhan SARI
Göğüs Hastahanesi / ORDU

(Bahadırhan TOKMAK — ANKARA)

ASIRLIK

Yüzüncü yaş gününü kutlayan Hatice Nine davetlilerin sorularına cevap veriyordu.

— «Ömrünüzün uzunluğunu neye borçlusunuz?.»

— «Sigara içmem, içkiyi ağzıma koymam, bol bol yürürüm, akşamları erken yatarım...

Tam o sırada bitişik odadan sesler gelmeye başlayınca açıklamak zorunda kaldı:

— «Babamdır... Biraz önce iki kadeh yuvarlamıştık, demek ben çıkınca şişeyi bitirmiş!»

Attilâ UÇAR — KAYSERİ

HAZIR CEVAP

İngilizce öğretmeni yeni konunun sorularını cevaplandırıyordu. Benim karnede ingilizcem çok zayıf olduğundan artık ingilizceyi eylüle bırakmıştım. Tahtaya yazılan soru ve cevaplara burun ucu ile bakıyordum. Soruların cevaplarını yazmadığımı görünce ingilizce öğretmeni kızarak:

— Sen niye yeni konunun sorularının cevaplarını yazmıyorsun, dedi.

Ben hiç bozuntuya vermeden:

— Gerçi deftere yazmıyorum ama; ben de kafamın içerisine yazıyorum, dedim.

— O halde tahtaya gel de biraz evvel yaptığım soruyu bir de sen yap.

Sonra ingilizce öğretmeni tahtaya soruyu yazdı. Ben tahtada ki soruya alık alık bakarken, İngilizce öğretmeni;

— Hadi ne duruyorsun yapsana, dedi. Hani sorulan soruları kafanın içerisine yazmıştın...

Biraz düşündükten sonra:

— Efendim, dedim. Gerçi sorulan soruları kafamın içerisine yazmıştım amma bu soruya gelince zihnimin içerisindeki sayfa adedi bitmişti...

Erdal KARASU
Meslek Yüksek Okulu Teknik Bilimler 1. B No: 354 / SİVAS

(Cemalettin GÜZELOĞLU — ANKARA)

HIZLI POSTA

3 palavracı bir araya gelmiş, kendi ülkelerindeki gelişmiş ve çok hızlı postadan bahsediyordu. Birincisi:

— Geçen 100 km. uzaktaki bir yakınıma mektup attım, bir saatte cevabı geldi der. İkincisi:

— Hıh, ben 200 km. uzaktaki bir yakınıma mektup attım, postaneden eve geldim bir de ne göreyim, postacı kapıda beni bekliyor, cevap getirmiş. Üçüncüsü:

— Sizinkiler de bir şey mi canım? Ben 500 km. uzaktaki karıma bir mektup atmak için postahaneye gittim, pulu alıp yapıştırdım ve memura verdim, memur paranın üstüyle mektubun cevabını verdi.

Baki ÇELEBİ
Ordu Bulvarı 4. giriş örnek Apt. Kat, 2 — AFYON

BOZUK PARA

Birgün durakta otobüs bekliyordum. Otobüs gelince benimle birlikte 9-10 yaşlarında bir de ilk okul öğrencisi bindi. Biletçiye 25 kuruş uzatarak:

«— Bir paso verir misiniz?» dedi. Biletçi, elindeki parayı bir müddet evirip çevirdikten sonra:

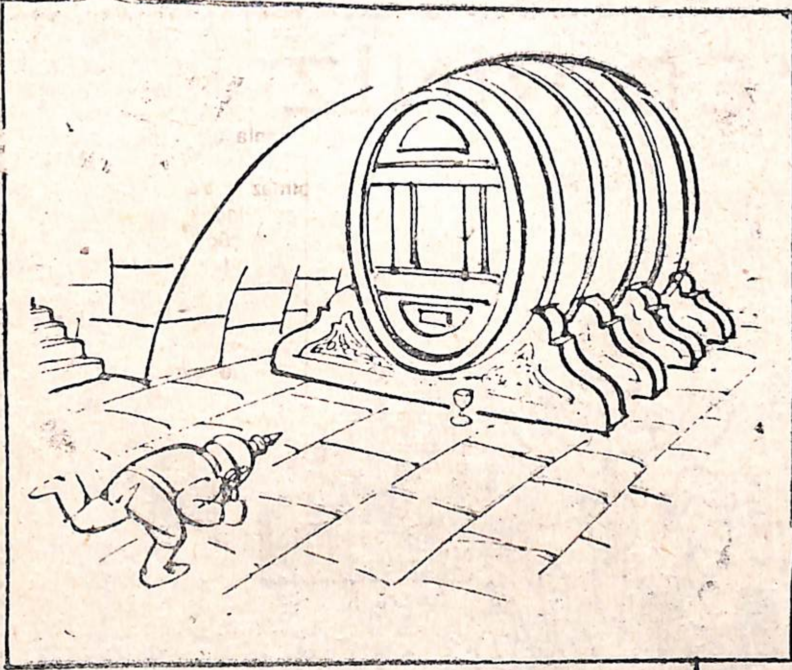
«— Çocuğum, bu para geçmez» diyerek parayı tekrar çocuğa verdi. Çocuk «Niçin?» diye soruncada:

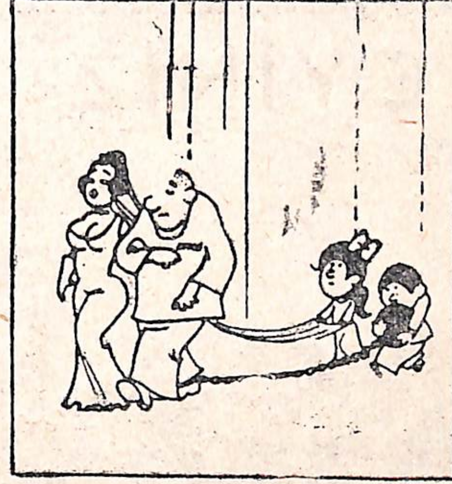
«— Yazısı silinmiş; bozulmuş» cevabını verdi. Bunun üzerine çocuk, biletçinin yanında asılı duran «Lütfen bozuk para veriniz» yazılı levhayı göstererek:

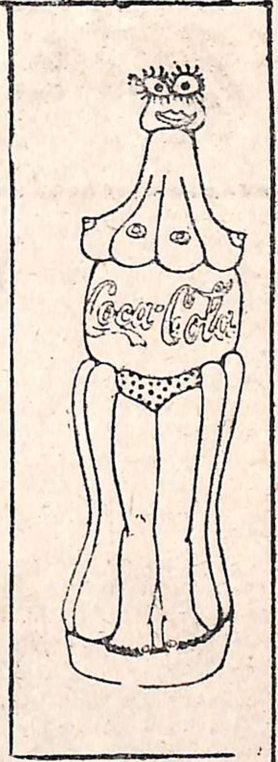
«— İyi, ama, levhada niye böyle yazıyor?» demesin mi!...

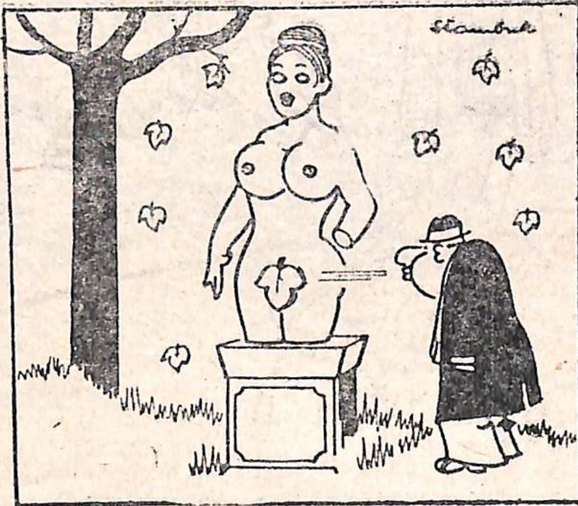
İbrahim TAŞKENT
Yenice Lisesi Coğrafya Öğr.
Yenice — ÇANAKKALE

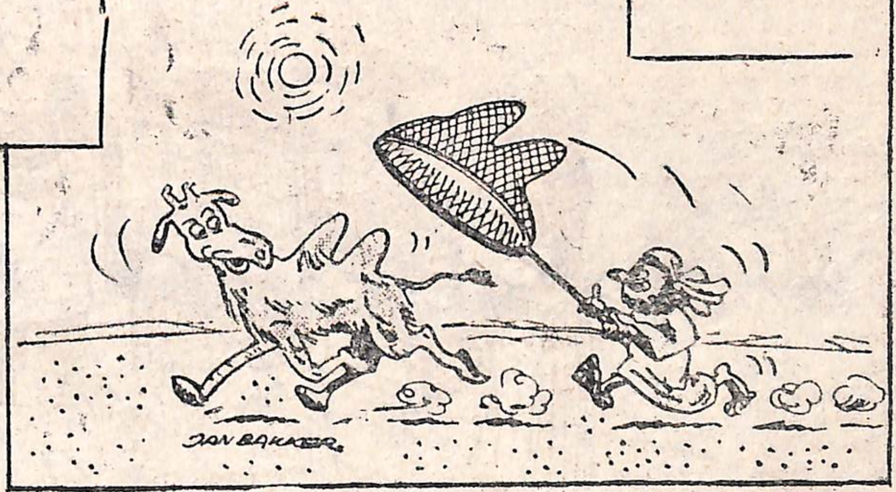
Dünya KARİKATÜRLERİ

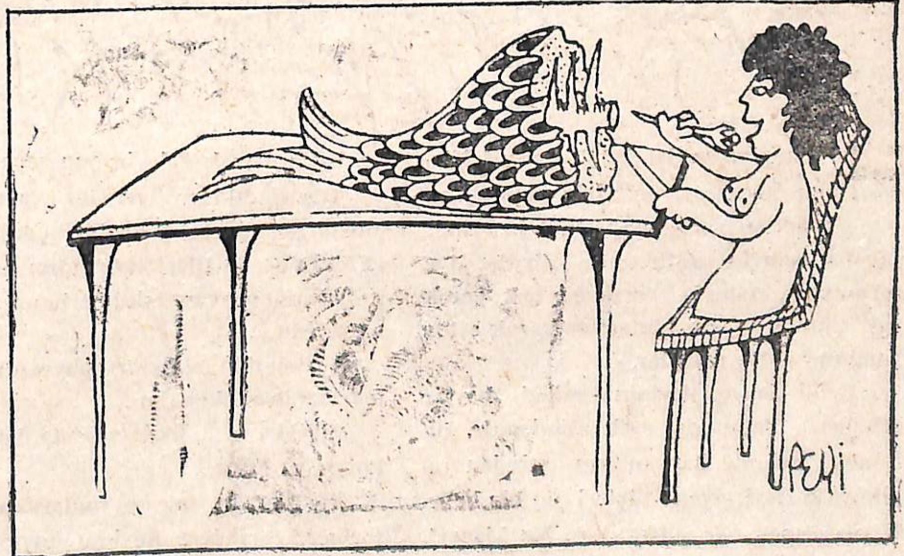

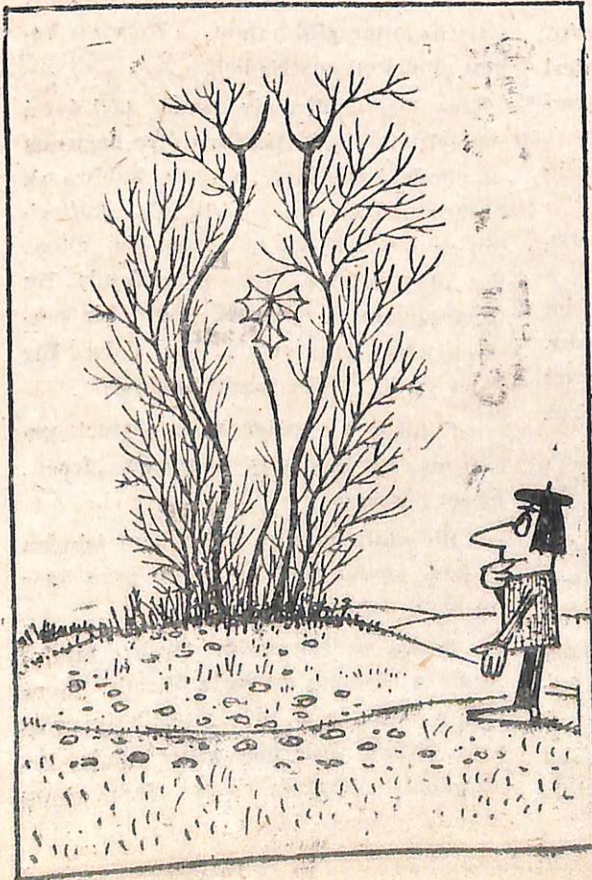

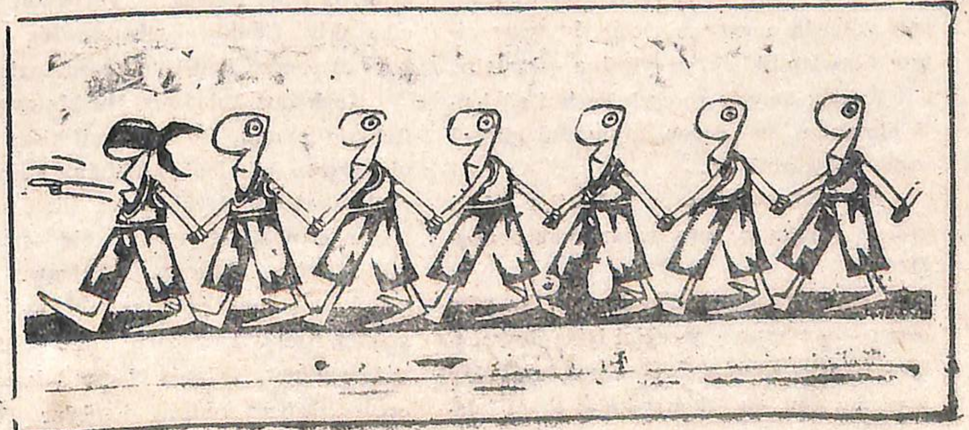

Bir Çizerin Kaleminden

YEYİNİZ YEDIRİNİZ

HİÇ kuşkusuz, içinizde seyyar köftecide köfte yiyenleriniz olmuştur.

Yedikten sonra da, kendi kendine: «Acaba yediğim köfte, ne etiydi» diye sormuştur. Aslında, sormağa pek gerek yok. Çünkü, seyyar köfteciler kaçak etten yapılmış köfte satarlar.

Belki de, müşterinin yediği beygir etinden... Yahut da, eşek etindendir. Bilinmez! Bu gibi hayvanların etinden yapılmış köfteyi yiyen müşteri hiç bir belirti göstermez.. Ne çifte atar.. Ne kişner!. Köfteyi afiyetle yer ve işine gider. Fakat, son yıllarda seyyar köftecilerin ucuz etten yararlandıkları su yüzüne çıkmıştır.

Üstelik, beygir ve eşek kesimi söylenti olmaktan da çıkmış, toplumun güncel yaşamına girmiştir..

Böyle olunca seyyar köfteciler eskisi gibi iş yapamaz, para kazanamaz olmuşlardır.

İşte, köfteci Naşit'le Hurşit, bu yüzden reklâm yapma gereğini iyice duymuşlardır... Bir gereksinim olmuştur onlar için! Bu gün, en etken reklâm aracı televizyon olduğuna göre... Naşit'le Hurşit de, haklı olarak Televizyonu seçmişlerdir.

Hazırladıkları reklâm proğramını müşteriye sunmak için işe çıkmışlardır. (YEYİNİZ YEDİRİNİZ) adını verdikleri proğramı, hayvan taklidlerinden oluşturmuşlardır.

Listelerine aldıkları hayvanları gelin hep beraber okuyalım.

Beygir, eşek, öküz, manda, keçi, dana, koyun ve kuzu...

Ne var ki, bu hayvanlardan (çekim torbasına) sadece koyunu koymuşlardır. Kim çekerse, çeksin... Torbadan koyun çıkacaktır. Çünkü: Torbada sekiz - dokuz hayvan vardır, hepsi de koyundur!...

Kuşkusuz anladınız. Bu bir oyundur.. Reklâm oyunu. Böylece sattıkları köftenin koyun etinden yapıldığını müşteriye reklâm etmiş olacaklardır. İlk müşteri Nadir Canboğazdangelir bir porsiyon köfte yemiş... Hurşit, «Ahbap» demiş «ödül kazanmak ister misin?» Nadir'e konuşma fırsatı vermeden, eline bir torba vermişler.. Çekmiş Nadir... demiş «bu nedir» «koyun taklidi» demişler Naşit'le Hurşit!...

Başlamış melemeğe müşteri... meee.. meeee... mee.. Kaval dinler gibi yapmış. Çayırda otlar gibi yapmış... Kısacası koyun olmuş çıkmış Nadir!..

Sıra değerlendirmeğe gelmiş. Jüri üyesi köfteci: «Çok çok iyi.. On!» diye bağırmış ve elindeki tabelayı havaya kaldırarak başarısını ilân etmiş Nadir'in!... Köftecinin çevresini saran kalabalık bir alkış.. Bir alkış tutmuş... Yer - gök inlemiş.. Bu başarısından duygulanan Nadir, bir porsiyon köfte daha yemiş.. Bir daha.. Bir daha yemiş... Sıra hesaba gelmiş!...

Nadir'in bu kadar köfte yiyecek parası mı var? Başlamış melemeğe.. Meeee.. meee... meeeee...

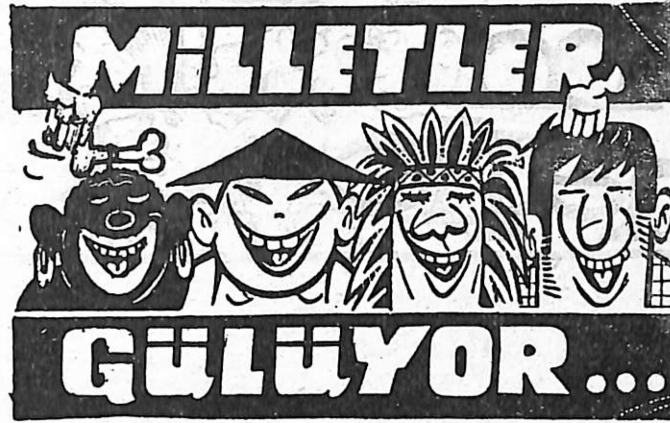
Bir akıllı atılmış kalabalığın içinden «Adamı koyun yaptınız koyun para öder mi hiç?» demiş...

Demiş ve bir araba dayak yemiş.. Nadir'in hesabını da zorla ödemiş. Sonra galiba karakola gitmiş. Köftecilerin proğramı bitmiş, yerlerinde yeller esmiş.. Polis gelmiş!... Dayağı yiyen adam» şimdi burada idilerdi» demiş.

Yazısız

Yazısız

MUTLU ERKEK

Delikanlı komşu kızına ilânı aşk ediyordu:

— Dokunur dokunmaz bütün vücudunuzu titreten bir erkeğe rastladınızmı şimdiye kadar:

— Evet, dedi kız.

— Bu mutlu erkek kimdi?

— Dişçim.

ETKİLİ LEVHALAR

Bir satıcı, bir şirketin patronu ile saatlerce çekişti.

— Elimizde mükemmel levhalar, dövizler var. Bakın (Bu günkü işini yarına bırakma) yazılı. Şirketin her tarafına asarsanız, işleriniz daha iyi görür.

Patron uzun tartışmalardan sonra bu levhalardan bir sürü satın alarak şirketin her tarafına astı. Bir kaç hafta sonra aynı satıcı patrona durumu sordu:

— Nasıl, işleriniz daha hızlandımı?

— Hızlandı, ama istediğim gibi değil, dedi patron. İlkin, veznedar kasayı soyarak kaçtı. Onun arkasından personel şefi karımı kaçırdı. Muhasebeci ile özel sekreterim hisse senetlerimi alarak kaçtılar sonrada.

CEHENNEM AZABI

— Karın nasıl?

— Cehennem azabı çekiyor.

— Nesi var?

— Yanlış tahmin yüzünden.

— Anlıyamadım, ne gibi?

— Ne gibi olacak, ayakkabı numarasının 36 olduğuna inanıyor, oysaki 38 dir.

CAM MESELESİ

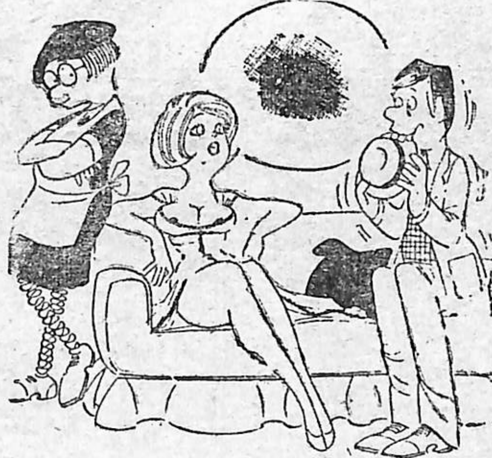
Göz doktoru, hastasına muayene ettikten sonra:

— Merak edecek bir şey yok, dedi Camlarınızı değiştirir değiştirmez her şeyi çok daha iyi göreceksiniz.

Hasta itiraz etti:

— Fakat doktor, ben gözlük kullanmıyorum ki değiştireyim!.

— Evet, ama içiyorsunuz. Camları değiştirin derken içki şişesinin yerine maden suyu şişesini alın demek istemiştim sadece.

— Bana sorarsan, bu herifte iş yok.. Baksana seni değil kendini yiyor!

İNAT

İki inatçı konuşuyorlardı. Biri:

— Ben çok inatçıyımdır, dedi. Bir akşam eve döndüm. Bardaktan boşanırcasına yağmur yağıyordu. Sokak kapısını çaldım, karım (kim o) diye seslendi. Benimde inadım tuttu, cevap vermedim. O yağmurda sabaha kadar dışarda bekledim.

Diğeri:

— Bir inat yüzünden, bende evlendiğimiz günden beri karıma el sürmedim, dedi.

Arkadaşı atıldı:

— Nasıl olur, iki tane çocuğun var! Onlar nasıl oldu...

— İnat değilmi bu? Kimden olduğunu bile sormadım.

NEYE BORÇLUYMUŞ!

Yüz yaşını doldurmuş olan babacan bir adama sordular:

— Yüz yaşında olmanızı neye borçlusunuz?

İhtiyar adam düşündü ve şu karşılığı verdi:

1876 yılında doğmama!...

KÜFÜRBAZ BABA

Madam küçük oğlunun kaba sözler öğrenmesini istemiyordu. Bir gün onunla otururken bitişik odadan kocasının kaba küfürler savuran sesini işitince, oğluna:

— Git bak bakalım, baban kiminle böyle kaba bir şekilde konuşuyor, dedi.

Çocuk odadan çıktı, bir saniye sonra geri geldi.

— Babam, ilikliyemediği yaka düğmesile konuşuyor anne, diye cevap verdi.

SÜRÜNGENLER

Öğretmen talebeye sordu:

— Sürüngen hayvanlar karınları üzerinde yürürler. Bana bir örnek ver bunlardan Jean,

Altı yaşındaki Jean cevap verdi:

— Küçük kardeşim.

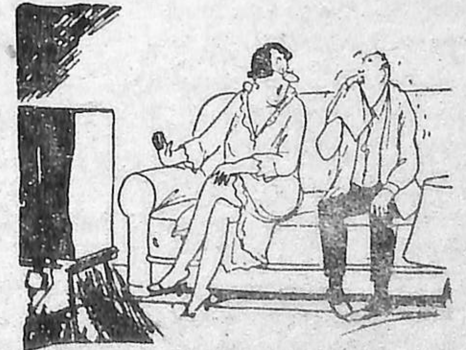

— Şimdi işin en güç tarafı, karıma gidip başka yerde yatmasını söylemek!...

SAĞLIKLI YAŞAMANIN SIRRI

Seksen altı yaşında, halâ film senaryoları yazan Fri tz Lang'a uzun ve sağlıklı yaşamının sırrını sormuşlar. Oda:

— Formumu korumamın ve sağlıklı olmamın sırrı çok basit, cevabını vermiş. Ağzıma tek sigara koymadım, bir bardak şarap bile içmedim, hiç bir kadınla sevişmedim, on dört yaşıma basmadan önce.

— TV nin sululuğu yetişmiyormuş gibi bir de senin sululuğun mu?!

Bizim Mahalle

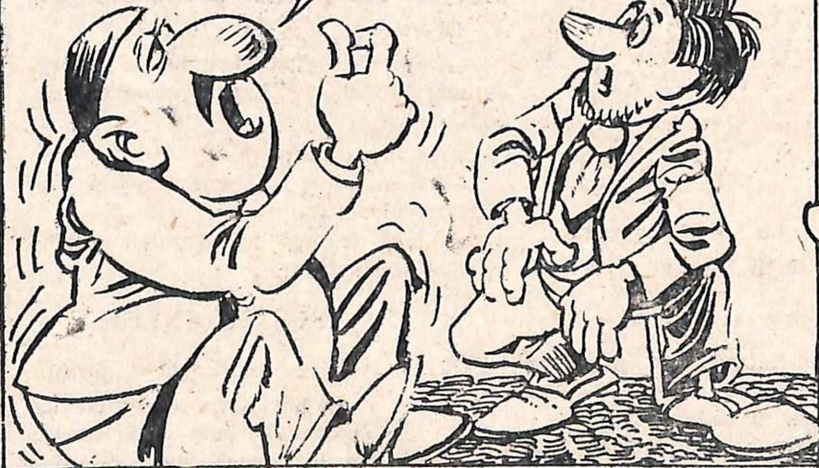
Aydın Aliustaoğlu

“Bizim Mahalle„nin sempatik dilencisi Portatif Raif aşık oldu. Abayı yaktığı kızın babasından kızını istemeye gitti.

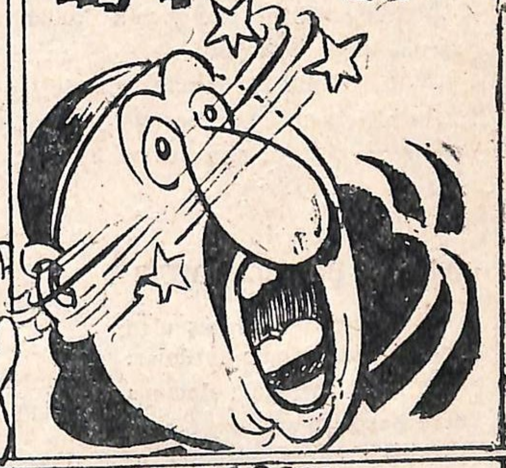
Hızlı bir mal Pazarlığına oturdular.

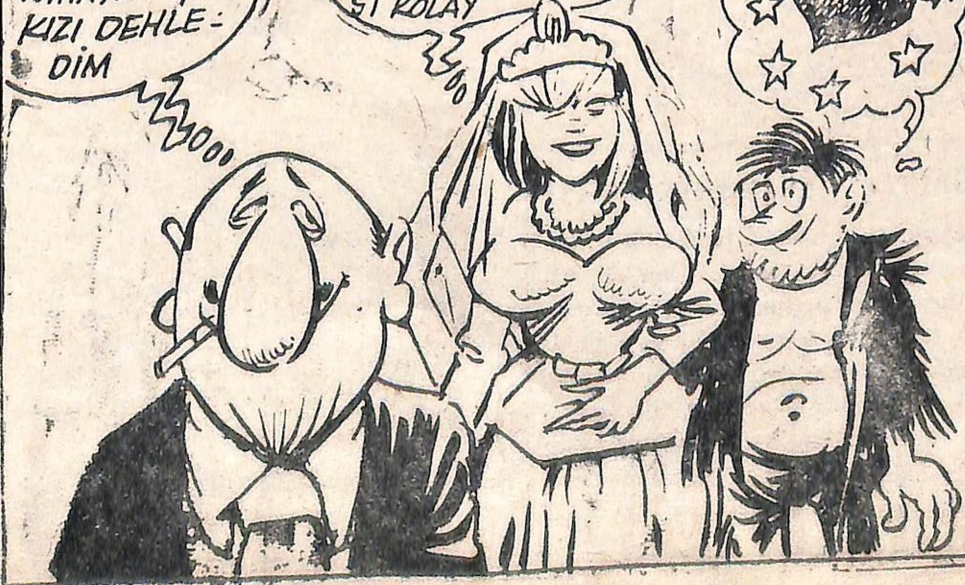

Sevgili Okurlar,
Bu hikâyemizi bu hafta müsadenizle burada bitirdik. Bakalım haftaya kuluçka makinamızdan kuş mu çıkacak civciv mi? Şimdilik hoşça kalın. Aydın

Dünyanın her yerindeki muhabirleri
Yurdun dört köşesindeki şubeleriyle
Dahili ve harici bütün bankacılık işlerinizde

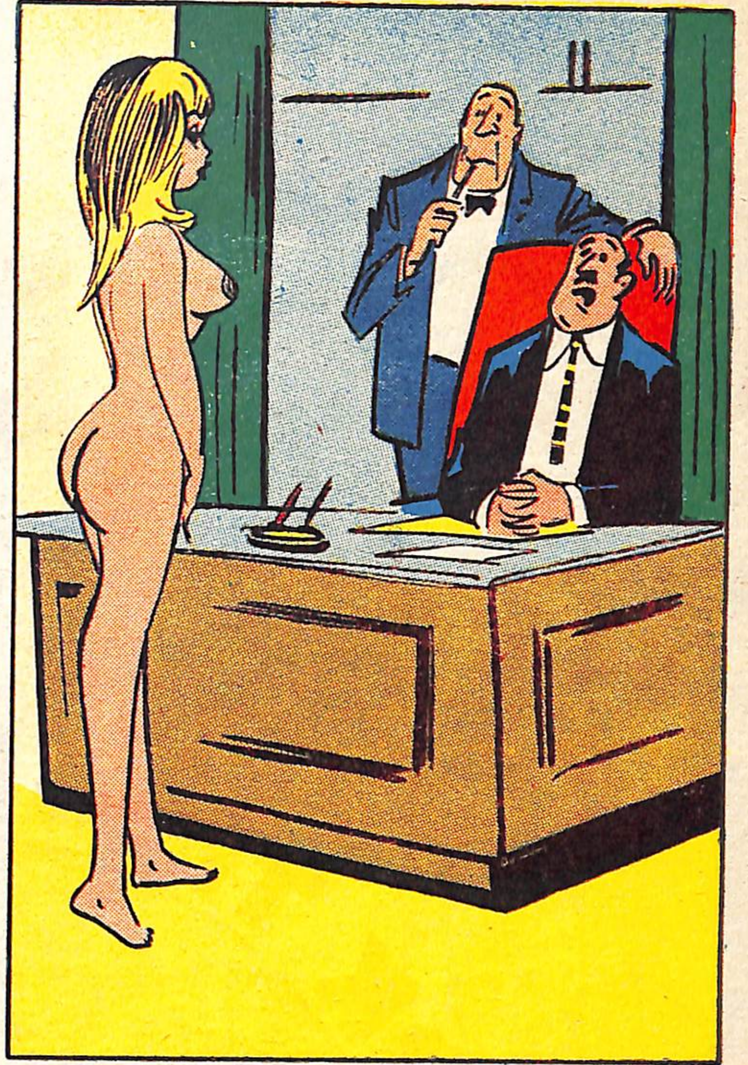

TİVİ reklam

Akbaba

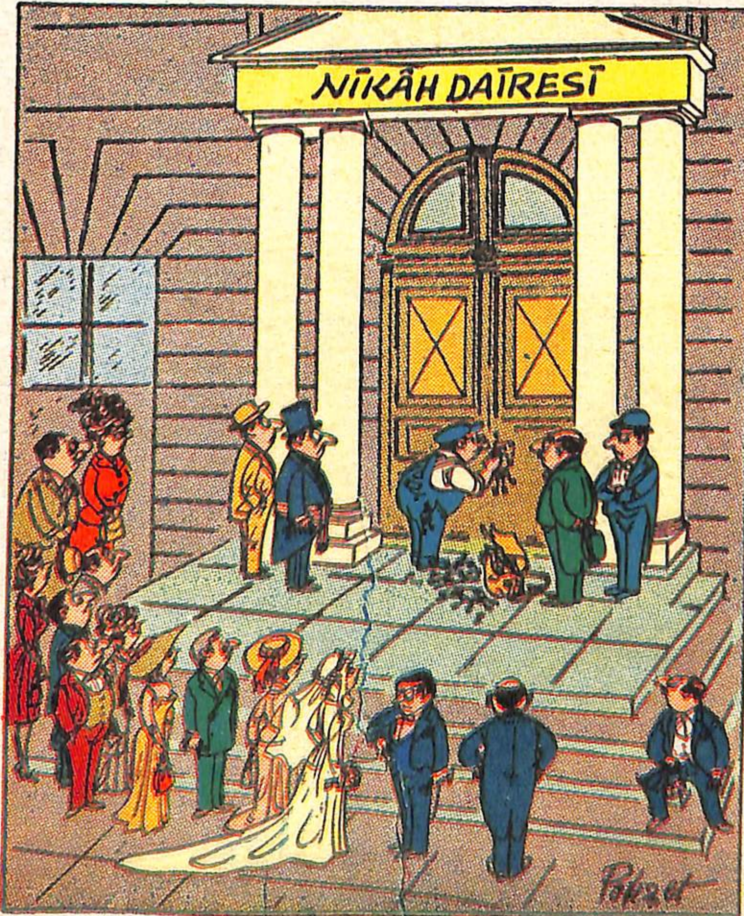

– NE YAPSIN ?.. ÜŞÜTMÜŞ!..
SESİ KISILMIŞ ARKADAŞ!

– ORTAĞINIZ DA BURADA DEMEK!..
İSABET OLMUŞ... AÇIK ARTTIRMA
İLE ZAM İSTERİM MAAŞIMA!..

YAZISIZ

